

קובץ לעמוד

מבצע תורה
'בין הזמנים - מנחם אב'
תשפ"ג

שם התלמיד: _____

ישיבה: _____ שיעור: _____

טלפון: _____

פתח דבר

אליך תלמיד יקר שיחי'!

הסב נא את תשומת לבך אל הקטע הבא, ממכתב כ"ד מנ"א ה'תשט"ז:

"...דוקא בימים אלו שאין מחוייבים ע"פ דין הישיבה למשמעת ללמוד תורה מספר השעות ככל יום ויום, הרי מראים שברצון הטוב ומבלי ציווי מבחוץ מוסיפים על מספר זה כמה וכמה, ובפרט (ש)עליו להראות דוגמא חי' בסביבתנו עתה מהו תלמיד ישיבה בכלל וישיבת תומכי תמימים בפרט, שממנו ידאו וכן יעשו...".

לאור דברי הרבי הננו יוצאים במבצע תורה לימי בין הזמנים מנחם אב ומוציאים לאור קובץ לימוד הכולל חומר לימוד בנגלה ובחסידות [כהצעה בלבד]:

בחסידות – פרק ב' בקונטרס העבודה עם פירוש חסידות מבוארת. [באישור מערכת 'חסידת מבאורת' ותודתנו נתונה להם על כך].

בנגלה – הדפים הראשונים ממס' בבא בתרא

הוספה – פרקי משניות של אותיות שמו של רבי לוי יצחק שניאורסון ע"ה.

בטוחים אנו שאתה תמים, "תלמיד של הרבי", תראה לעצמך זכות וחובה להשתתף במבצע, לקבוע עיתים לתורה ולהתפלל עם הציבור.

את גודל המעלה שבכך, שגם בזמן כזה של בין הזמנים – בו אין השגחה על הנהגת התלמיד ועל לימודיו – התמים מצד עצמו קובע עיתים לתורה, ומתנהג בהנהגה חסידית – אין לשער!

לכל לראש בנוגע אליך, אתה מקנה לעצמך את אופן ההנהגה של תומכי תמימים בחייך האישיים, גם כאשר אתה נמצא בסביבה קצת שונה. כך פועל הנך גם על בני משפחתך, שבוודאי מושפעים עמוקות מהנהגתך. ועד שהנהגה כדבעי של תמים יכולה לפעול על הקהילה כולה!

(בפרט אם במקום מגורך מתגוררים יהודים שלע"ע לא זכו לטעום את טעמה של תורת החסידות - ההשפעה היא עצומה!)

הננו תקוה ובטחון שההתעוררות בהוספה בלימוד התורה ובפרט ב'בין הזמנים', תסב לרבי נחת-רוח רב, ותעזור לך לקבל השפעה פנימית מהרבי, להצלחה בלימוד התורה הנגלה והחסידות, מתוך יראת שמים.

ובודאי תזרז את הרגע הנכסף בו נזכה להתראות עם הרבי בגוף גשמי למטה מעשרה טפחים בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

הנהלת הישיבה | ועד התמימים

קונטרס העבודה - פרק ב'

עם ביאור 'חסידות מבוארת'

סעיף א

[ה'הגדרה" בחוש הראי']

היראה המוכרחת להיות בכל אחד ואחד הוא ענין יראת חטא, והוא שירא לעשות כל דבר שהוא נגד הוי' ורצונו ית^א. ולא דוקא בדבר חטא ועון בפועל ממש, כי אם ההגדרה בתחושים שלו, להיות עוצם עיניו מלראות ברע, ואומם אזנו משמוע דבר רע. [ומתחיל (בסעיף זה ושלאחריו) בענין ההגדרה בחוש הראי':] והיינו שחוש הראי' שלו אינו פתוח לראות כל מה שלפניו^ב, וכל שכן בראי' והסתכלות האסורה. **אשר** באמת, הראי' וכל שכן ההסתכלות^ג היא הסבה הגורמת לכל דבר רע, והיא המביאה לרע גמור, רחמנא ליצלן, וכמאמרי עינא ולבא תרין סרסורין דעבירה, העין רואה והלב חומד, וכל המסתכל כו' [בנשים] סוף בא לידי עבירה^ד. וכונדעי דעיקר התענוג הוא בחוש הראי'^ה, והסומא אין לו תענוג בשום דבר^ו, וכמ"ש במ"א^ז בענין שמחנו כימות עניתנו^ח, ועל כן הראי' מעורר התענוג שבנפש. ולכן אנו

סעיף א

[א] יראת חטא פירושה - שירא מן החטא עצמו (מחמת היותו מרידה ברצון ה'), ולא שירא מן העונש (עין גם תוספת יום טוב סוף סוטה), כי ביראת העונש האדם "ירא מפני איבוד הישות שלו" (לי רבינו בד"ה שובה ישראל תרנ"ט [חסידות מבוארת חוברת לה עמ' ג], עיין שם בארוכה [ובמקומות שנשמנו בחסידות מבוארת שם]); ויראת חטא היא כאשר הוא ירא לעשות דבר שהוא נגד הוי', "שמוראו וגדלו ואימתו מוטלת עלי" (תוס' יום טוב).

[ב] כלומר: פירוש "מוגדר" בראי' הוא (לא רק שכשוראה דבר איסור הוא מגדיר את עצמו מלהביט בו, אלא) שבעצם אין עיניו משרוטטות כפ"ד, וכל דבר שמביט בו (אפילו בדבר היתר) הוא ככוונה מכוונת, וממילא מובן במכלש"סן שאינו בא לידי הבטת בדבר האסור.

[ג] הסתכלות פירושה - ראי' באופן של

עיון והתבוננות (ראה בית יוסף לטור או"ח סרכ"ט (בשם הרא"ש) לענין המסתכל בקשת. וראה במקומות שנשמנו בלקוטי שיחות (לכ"ק אדמו"ר ז"ע) חלק לה עמ' 80 בהערות).

[ד] עיקר העונג שאדם מקבל מדבר שחוקי הימנו תלוי בראיית הדבר, שלכן הסומא שאינו רואה את המאכלים שאוכל (אף שהוא מרגיש טעם המאכלים), אינו מתענג מהם (ראה במקומות שצויינו בהערה 4).

[ה] בגמרא (סנהדרין צט, א) איתא: "ימות המשיח לישראל מ' שנה שנאמר שמחנו כימות עניתנו שנאמר ויענך וירעיבך", דכמו שבני ישראל אכלו את המן (שאכילת המן היתה ענין של עיניו ורעבון) מ' שנה, כך "שמחנו (לעתיד לבא) כימות עניתנו".

ומבואר על זה במאמרי חסידות, דזה

(1) רש"י שלח טו, לט. (2) מס' דרך ארץ רבה פרק א (ושם: הצופה). (3) ראה בארוכה ס' המאמרים תרס"ב (לאדמו"ר הרש"ב) עמ' רמב ואילך. ס' המאמרים תש"ט (לאדמו"ר הרי"צ) עמ' מה ואילך. (4) להעיר מיומא עד, ב (הערת כ"ק אדמו"ר ז"ע). וראה ג"כ בראשית רבה פס"ה, יג - הובאו במקומות שנשמנו בהערה הבאה. וראה גם ס' המאמרים תרע"א (לאדמו"ר הרש"ב) ע"ו. (5) ד"ה ויענך וירעיבך - באור התורה (לאדמו"ר הצמח צדיק) בדריים (כרך ה') עמ' כ"ב. ובספר המאמרים תרל"ה לאדמו"ר מהר"ש) ח"ב עמ' תיב. (6) תהלים צ, טו.

וראים, שגם בעובדי ה' הרחוקים לגמרי מכל דבר רע, הנה על ידי הראוי מתעוררים ומתפעלים קצת. (לכד באותן שהעבודה פועל בהם, שלפי שעה על כל פנים המה מופשטים מן הגשם, שבעת ההיא אינם מתפעלים משום דבר^ח). רק להיותם עובדי ה' אין זה עושה בהם איזה חקיקה ח"ו, כי אם הוא בהעברה בעלמא, ומיד יקשר

ח] יש אדם ש"מופשט" לגמרי מן הרע באופן תמידי, והוא במדריגת צדיק, וכפי המבואר בספר התניא ענין "אמיתת שם התואר והמעלה של . . . צדיקים" – שאדם כזה אינו שייך להתפעל מ^פ מרע (היינו שירגיש איזו משיכה שהיא לשום דבר רע), כי יצרו הרע כבר נתבטל [בצדיק גמור – נתבטל לגמרי; ובצדיק שאינו גמור – עכ"פ נתבטל במיעוטו, ובמילא אינו שייך לשום רגש של רע (וכמו דבר איסור שנתבטל בהיתר שאינו נותן שום טעם)].

אך כאן קאי רבינו בעובד ה' באופן השייך יותר לכל אדם, שמופשט מן הרע רק "לפי שעה", והוא הנקרא בספר התניא בשם "בינוני", שהיא "מדת כל אדם ואחרי" כל אדם ימשוך^ד (שם ר"פ יד) – שאינו יכול לבטל את יצרו הרע, ורק ביכולתו לפעול על עצמו, שבשעה שהוא טרוד ומושקע מאד בעבודת ה', ובעיקר בשעת התפלה, כשהוא עסוק בהתבוננות בגדולת ה' והתעוררות אהבה ויראה – הנה באותה שעה עכ"פ נעשה "מופשט" באמת ממצאות הרע (עיי' גם להלן סעיף ד). ואם בשעה זו נודמנה לו ראי' אסורה – לא תעשה שום רושם עליו, ולא יתפעל כלל מזה.

ט] כאן איירי רבינו ב"עובדי ה'" שעדיין לא הגיעו לידי כך שבעת התפלה יהיו "מופשטים מן הגשם" (כמו עובדי ה' המתוארים באות הקודמת); אך מכל מקום, הם "רחוקים לגמרי מכל דבר רע" – ולכאורה כוונת רבינו, שיש להם שליטה על מחשבה דיבור ומעשה שלהם, שאינם שייכים לעשות דבר או לחשוב (בכוונה וברצון) שום דבר רע (עיי' תניא פרק יב). עובדי ה' במדריגה זו, הנה מצד אחד,

שנאמר על המן "ויענך וירעיבך" הוא לפי שהטעמים שבמן לא היו נראים ולפיכך לא היו נהנים ושבעים ממנו (כמבואר בחז"ל), וכך הוא לפי תוכנו הרוחני של המן (לחם מן השמים), שמורה על פנימיות התורה, דלהיות שהיא מדברת בענינים רוחניים עליונים, לא שייכת בה "ראיית המהות" (כי אם "ידיעת המציאות" בלבד).

משא"כ לעתיד לבא יהי' "הגילוי בבחינת ראי' ממש . . . וראו כל בשר", וכן "אז יהי' גילוי פנימיות התורה בראיית המהות וכמ"ש כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות [שבתורה] ממש" – "ואם כן לא יהי' בחינת "ויענך" כי אם "שמחנו" כו".

ו] כמובן אין הכוונה לראי' בכוונה (ולכן לא נקט "הסתכלות") – שהרי מדובר כאן בעובדי ה' "הרחוקים לגמרי מכל דבר רע" – אלא שנודמנה להם ראי' אסורה באונס; ומכל מקום, להיות טבע הראי' לעורר כח העונג שבנפש, על כן גם ראי' כזאת פועלת קצת "התפעלות" אצלם.

ז] הכוונה ב"עבודה" היא – ל"עבודה פנימית", היינו שלומדים פנימיות התורה בהבנה והשגה כדי להגיע להכרה בגדולת ה', וקודם התפלה עוסקים בהתבוננות עמוקה בגדולת אין סוף ב"ה, בחוזה ובבהתמדה, ועל ידי זה מתעוררים בעת התפלה ביראה ואהבה אמיתית להקב"ה; ועבודה זו נק' בלשון חסידים "עבודה פנימית", לפי שהיא משנה את פנימיותו ומהותו של האדם, שירגיש קירוב אמיתי לאלקות, וככל שנעשים קרובים יותר לאלקות מתרחקים יותר מתאוות ותענוגי עולם הזה, היינו שנחלשת אצלם התאוה אליהם.

את עצמו אל מה שהוא מקושר, ונשכח הדבר מלבו. אבל אותם שאינם עובדי ה' כדבעי, הרי הם נלכדים בפח הזה, והיא המביאם לכל דבר רע רחמנא ליצ'לן, ומוריד אותם לשאול תחתית, ה' ישמרנו ויצלנו.

ובל מי שחש לנפשו שלא להביאה לידי טומאה רחמנא ליצ'לן יגדיר את עצמו בחוש הראי".^א ואם הדבר קשה לו, יתגבר על עצמו בכל תוקף ועוז, וידע אשר ממש בנפשו הוא, ואם לא יגדיר את עצמו בזה, כל עבודתו [להרגיש קירוב לאלקות וגילוי אור אלקי בנפשו] כאין וכאפס נחשב, ולא יפעול דבר בניעתו ועבודתו,^ב ואדרבא ירד רחמנא ליצ'לן מטה מטה. ועל כן יתגבר כאר"י להגדיר את עצמו בכל תוקף ועוז, וגם אם יהי' ניכר, אל יחוש לשיחות בני אדם. והלא בדבר הנוגע לחיי הנפש בגשמות אינם מביטים על שום דבר, וכל שכן בהנוגע לחיי הנפש הרוחני. והכבוד בזה היא

להיות שאינם "מופשטים מן הגשם", הרי רא"י אסורה שנודמנה להם באונס עושה "קצת" התפעלות בנפשם, אך להיותם "עובדי ה'" בעבודה פנימית, אין הרושם נחקק בהם ח"ו, ותיכף כשפונים לדבר שבקדושה נשכח הענין לגמרי, והי' כלא הי'.

[יא] ראה לעיל אות ב' – בפירוש "הגדרה" בחוש הראי".

יב] כפי שנתבאר לעיל (אות י'), רבינו מדבר על "עובדי ה'" שעוסקים בעבודה פנימית, אלא שעדיין לא הגיעו לידי כך שעבודתם תהי' כדבעי. ולפיכך מזהיר אותם, שבלי הגדרה בחוש הראי' אי אפשר להצליח כלל בעבודה פנימית בהתבוננות במוח והתעוררות הלב, וכל עבודתם ויגיעתם לא תפעול כלום להגיע לידי תכלית העבודה, שהיא – להרגיש התקרבות אמיתית לאלקות.

כלומר:

ההגדרה ב"ראי" – וכן כל שאר ההגדרות שידובר עליהן בפרקים הבאים, מצד קבלת עול מלכותו ית' – היא רק כדי להבשיר את האדם שיוכל להתדבק לאלקות (על ידי התבוננות בגדולתו ית' והתעוררות אהבת ה' בלבו, כפי שיבואר להלן סעיף ד'), שהגדרות אלו מסירות את הדברים המונעים רגש של קירוב אמיתי לאלקות (ראה להלן סם).

גם כאן קאי רבינו בעובדי ה' בעבודה פנימית (כמתואר באת ד'), אלא ש"אינם עובדי ה' כדבעי" – היינו שאין התעסקותם ב"עבודה פנימית" באופן עקבי ותמידי, ובמילא אין הם "רחוקים לגמרי מכל דבר רע", מאחר שיש ליצרם הרע איוו שליטה עליהם גם במחשבה דיבור או מעשה. ולפיכך, כאשר נודמנה להם רא"י אסורה הרי זה עושה "חקיקה" בנפשם, כי הרושם וההתפעלות ממנה נשאר בהם וגורם לירידה במצבם הרוחני, עד שיכולים לרדת לשאול תחתית ר"ל.

לסיכום – יש ג' סוגים ב"עובדי ה'": א) אותם שהעבודה פועל בהם שלפי שעה הם "מופשטים מן הגשם", ואצלם רא"י אסורה שנודמנה להם אינה עושה שום התפעלות אצלם. ב) עובדי ה' שאינם "מופשטים מן הגשם", אבל עכ"פ הם "רחוקים לגמרי מכל דבר רע" – שאצלם הראי' פועל "קצת

רק בעת הראשונה, שצריך להכביד על עצמו ולהתגבר על טבעו ורצונו, ובמשך הזמן יתרגל כך. ובהגדרה זאת ימצא מנוח לנפשו מכמה רעות ובלבולים, ואז יוכל לעבוד עבודתו, וביגיעתו יפעול ישועות בנפשו בעזרתו ית'.

סעיף ב

[הסכנה שבהכמה ב"קר רוח" במקום האסור]

והנה ישנם בני אדם אשר רחוקים המה מאיזה דבר רע בפועל ח"ו, אבל לכם מושך אותם לראות ולהביט, וההכמה היא כמו בקר רוח, ואינו מרגיש בעצמו בעת מעשה איזה התפעלות.

ובאמת, סיבת המשיכה הוא מפני שתענוג נפשו בעצם⁸ הוא מקושר בזה (ועל דרך המבואר⁹ בענין איני יודע באיזה דרך כו"ט¹⁰, שיכול להיות דבכחות הגלויים הוא בעסק התורה ועבודה, ועצם נפשו היא בתוך הקליפות והסמרא אחרא כו"ט¹¹, כן הוא בדבר הזה, שגם שהוא רחוק מרע בפועל ממש, ואדרבא, הוא עושה טוב בכחותיו הגלויים, מכל מקום, עצם תענוג נפשו הוא מושקע ומקושר בענין רע

אותו לראי' אסורה, אף שבמעשה בפועל הוא רחוק מדברים רעים, זאת ועוד שההכמה היא בקור רוח ובלי התפעלות – אין זה משום שהוא רחוק במהותו מהרע ההוא ואינו עושה רושם עליו, אלא להיפך ממש, שזה שמכל מקום לבו מושך אותו לראי' זו היא הוכחה שהעונג מדבר איסור זה חקוק בו עמוק מאד, עד לעצם נפשו.

אלא שאף שאינו מרגיש התפעלות גלוי' בלב לרע, וכל הנהגותיו במעשה בפועל הן כדבעי, מכל מקום יש רע בעומק הנפש, אף שאין האדם מרגיש זה באופן גלוי.

יד] קודם פטירתו אמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו "איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי", וידועה התמי', שהרי ריב"ז הי' מגדולי התנאים, וכפי שהפליגו חז"ל בכמה מקומות על גדלותו בתורה ובעבודת ה' (ראה לדוגמא סוכה כח, א. ר"ה לא, ב. ועוד), ובוודאי הי' נזהר בתכלית בסור מרע ועשה טוב, וכיצד הי' אפשר להיות ספק אצלו אם הולך לגן עדן או לגיהנם ח"ו.

טו] מבואר על כך במאמרי חסידות,

סעיף ב

ג] "תענוג נפשו בעצם" היינו תענוג הקשור בעצם נפש האדם. דהנה יש כמה מדריגות בעונג האדם. יש תענוגים חיצוניים, ויש תענוגים יותר פנימיים, ויש תענוגים הקשורים בעצם נפש האדם, והמה תענוגים פנימיים ביותר.

ולדוגמא – אדם המתענג ממאכלים טובים, הרי התענוג הוא חיצוני, שאינו נוגע לעצם נפשו. אבל התענוג שיש לאדם כאשר הוא מבין וקולט ענין עמוק ומסובך לאשורו, שנתקשה ונתאמץ להבינו ועתה האירו עיני שכלו להשיג עומק הדבר, זהו תענוג פנימי ונעלה יותר. למעלה מזה – העונג והנחת רוח שיש לאדם מהתנהגות טובה במיוחד של יוצאי חלציו. אשר מובן, שנח"ר מבניו נוגעת יותר בעומק הנפש משאר הנאות ותענוגים, דהיות שבנים הם מעצמותו ומהותו של האדם, ורצונו שיתנהגו כראוי נובע מפנימיותו ועצמותו, לפיכך העונג מהם מורשש בעומק הנפש.

וזהו שאומר רבינו, דאדם שלבו מושך

8 וע"ד: ראה לקוטי תורה קיצורים לדיה ולא תשכית (בסוף ויקרא [ג, סעי'ד]). ד"ה ארנו, תרצ"ו (נדפס בקונטרס לב. [ספר המאמרים קונטרסים ולאדמו"ר הרי"ט] ח"ב. סי' המאמרים תרצ"ו) (הערת כ"ק אדמו"ר ז"ע). וראה ג"כ מאמרי אדמו"ר הוקן – הקצרים עמ' שט. אור התורה (להצמח צדק) ר"פ פינחס. 9 ברכות כח, ב.

רחמנא ליצלן, וזאת היא סיבת המשיכה אל ההכמה וההסתכלות).

וההבטה, עם היותה בקר רוח לכאורה, הנה היא עושה רושם וחקיקה גדולה בנפש, ולא תעבור^{9*} בלי התעוררות רע בהתגלות רחמנא ליצלן¹⁰. (וענין הקרירות כזה, באמת הוא מחמת עוצם טרדתו בההבטה, והוא כח התענוג הנעלם שבנפשו שבא בהראי' וההבטה, והיא כמו נקודה ומקור הרע רחמנא ליצלן¹¹. וכנודע, שבנקודה המקוריית אין בזה התפעלות בהתגלות¹²). והיא מתפשטת ומוציאה להתגלות עומק הרע רחמנא ליצלן¹³, והשי"ת ישמרנו מכל רע.

ש"כח התענוג הנעלם" שבו משך אותו לראי' זו.

הרע הנעלם הזה הוא מקור הרע, והיא כמו נקודה (בלי התפשטות), וכידוע שמקורו הראשון של כל דבר הוא "נקודה", למשל: אילן שלם הצומח מגרעין, שלגבי כל פרטי האילן – שרשים, גזע, ענפים, פירות וכו' – אין הגרעין אלא כמו "נקודה". וכן "מקור הרע" שבנפש הוא בבחינת "נקודה". יחן ולפיכך הבטה זו היא בקרירות בלי התפעלות, וככלל הידוע, שכל "התפעלות" היא "חוץ להעצם", פירוש, הרושם שדבר שמחוץ לאדם עושה על הנפש הוא באופן של "התפעלות", אבל אם זה נובע מעצם האדם אין בזה "התפעלות".

דוגמא לדבר (ראה ד"ה יחינו תש"א (לאדמו"ר הרי"צ) פרק ב): אדם אינו מרגיש שהוא "חיי", כי אין שייך הרגשה אלא בדבר מבחוץ שנכנס באדם, שהדבר פועל בו איזה שינוי, וזוהי סיבת ההרגשה, אבל חייו של אדם אינם דבר שמבחוץ, כי חייו והוא היינו הך, ובמילא אין הוא מרגיש את חייו (ורק כשאדם חולה מאד עד שחושש שחייו נלקחים ממנו, אזי מרגיש שהוא חי).

וכך בענינו, דכאשר התענוג באיזה דבר מושרש מאד בעומק ועצמיות נפש האדם, אזי תענוגו מהדבר הוא בקרירות בלי התפעלות.

[ולהעיר מהמבואר (לקוטי תורה נשא כה, ד)

שיתכן שהיא אדם שב"כוחות הגלויים" שלו (בשכלו שבמוחו, רגשי לבבו, ומחשבה דיבור ומעשה שלו) הוא בתכלית הקדושה, שהם עסוקים תמיד בתורה ועבודה מבלי שיעבור זר בתוכם, אך עדיין יש לו "רע נעלם" חקוק בעצם נפשו, שאותו הוא מעולם לא עקר מתוכו.

ואע"פ שהרע הנעלם הזה לא בא לעולם לידי "התפשטות" וגילוי וביטוי בפועל, הרי זה רק לפי שלהיותו עסוק תמיד בתורה ועבודה לא הניח מקום לרע הזה להתפשט, אך מכל מקום הוא נשאר במציאות.

וזוהו שחשש ריב"ז (מצד גודל ענותנותו), שאולי יש אצלו רע נעלם כזה, ולגודל מדריגתו ידונו אותו על רע זה, שהי' צריך לעבוד עם עצמו לעקור גם רע זה מקרבו [ע"פ דרך המבואר בתניא (פרק יג) גבי רבה, שמרוב ענותנותו אמר על עצמו "כגון אנא בינוני"].

[ז] מכיון שעצם נפשו מושקע ברע (אף ש"הוא עושה טוב בכחותיו הגלויים"), הנה הראי' האסורה פועלת עליו שרע נעלם זה יבוא לידי גילוי, שהרע יתפשט בו באופן של "חקיקה", היינו שמשאיר רושם עמוק בנפש (ולא בדרך העברה בעלמא).

[ז] הקרירות אינה מפני שהדבר אינו נוגע לו, אלא אדרבה, זה שנעשה בקרירות הוא לפי שזה בא מה"עצם" (כפי שיבואר בסמוך – ש"העצם" פועל בלי התפעלות), היינו

^{9*} (להעיר ממשנה זכים פ"ב מ"ב: ראה עד שלא הרהר (הערת כ"ק אדמו"ר ז"ע).

[ומביא דוגמא לכוחה הגדול של ראי' בצד הקדושה:]

ורז"ל¹⁰ אמרו מראות עיניהם של הצדיקים מעלים אותם לגדולה. והוא ענין לאסתכלא ביקרא דמלאכא¹¹, בבחינת דביקות נפשו בעצם התענוג שבו¹², בבחינת עצמות אור אין סוף ב"ה¹³. וההיפך הוא בלעומת זה כו"ט.

והחובה היא על כל אדם להתגבר על עצמו ולהגדיר את עצמו בחוש הראי', ובוה

והנה סנה"; "וירא פנחס" – שהכתוב תולה עליית הצדיקים למעלה עליונה בראי מסוימת שלהם.

כאן התוכן הפנימי ב"מראות עיניהם של צדיקים" הוא – עבודתם בבחינת ראי' באלקות, הנק' בזהר הקדוש "לאסתכלא ביקרא דמלאכא" [להסתכל בהדר כבוד המלך].

כלומר: זוהי השגה והכרה באלקות בבהירות גדולה כל כך עד שזהו כאלו הם "רואים" יקרא דמלאכא, והם מתבוננים ביקרא דקוב"ה בבחינת הסתכלות (וכנ"ל (אות ג) שהסתכלות היא ראי' בעינין ובהתבוננות) – על דרך משל אדם המסתכל בהתעמקות גדולה בציור נאה (להבדיל), עד שהציור ממלא את כל מוחו וכאילו שום דבר לא קיים בעולמו מלבד הציור הזה.

כבן וזוהי מעלתם הגדולה של צדיקים, כי היות שסגולת כח הראי' היא לעורר את התענוג שבעצם הנפש כנ"ל, לפיכך, על ידי עבודתם "לאסתכלא ביקרא דמלאכא", הרי ראי' זו נחקקת בעצם נפשם, כך שדביקותם באלקות היא בכל עצמיות נפשם, וזה מעורר בהם תענוג נפלא באלקות – "עצם התענוג" (היינו תענוג החקוק בעצם נפשם, כנ"ל).

כגן כשם שהראי' נחקקת בעצם נפשו של הרואה – כך הוא מצד הדבר הנראה, שהראי' תופסת בעצמיות הדבר. וכן הוא בעבודה הרוחנית דראי' באלקות, "לאסתכלא ביקרא דמלאכא", שהראי' והדביקות הן לא רק ב"אורות" וגילויים של

בענין ההבדל בין האופנים שעבודתם היא ב"רעש גדול", לעומת השרפים (הגבוהים מאופנים) שעבודתם אינה ברעש אלא בכיטול ובחשאי, כי ה"רעש" בא מדבר גדול ונורא שלמעלה מהשגתם, שמזה נעשה התפעלות ורעש מחמת עוצם הפלאת הדבר, משא"כ השרפים ש"עומדים ממעל לו" אין השגה זו חידוש אצלם ולכן אינם מרעישים. עיין שם].

להבנת הענין יותר – ראה במילואים (שבסוף הקונטרס) משל מוחשי לזה.

יט) לכח הראי' יש סגולה מיוחדת, שעל ידו ניתן להגיע לעצם הנפש, וכפי שאנו רואים בחוש שאינה דומה כלל לראי' לשמיעה, דכשאדם שומע מאיש מהימן אודות דבר מסויים ואין לו ספק כלל שהוא אמת, מכל מקום אין הענין נחקק בנפשו כלל כמו שהוא אם ראה את הדבר, שהדבר שאדם רואה נשאר חקוק בעומק נפשו.

ולפיכך, כשיש לאדם "תענוג נעלם" לדבר רע, אף שאפשר שהוא יישאר בהעלמו מבלי להתפשט ולבא לידי ביטוי וגילוי בכחותיו הגלויים, מכל מקום, על ידי ראי' והבטה אסורה, שראי' זו נחקקת בעצם נפשו, הרי היא "מוציאה" את עומק הרע הזה הנעלם ומביאתו לידי התגלות ר"ל.

כ) ראייתם של צדיקים "מעלה אותם למעלה העליונה", וכמו בדוגמאות שהובאו ברז"ל (מאברהם) – "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים", "וירא והנה איל"; (מיעקב) "וירא והנה באר בשדה"; (ממשה) "וירא

10) אסתר רבה פ"ו, ט. 11) זר ח"ג יח, ב. ועוד.

יציל את נפשו מן הרע, ואז תהי' עבודתו רצויו, ויפעול ישועות בנפשו ויעלה מעלה בו'.

בדביקות פנימית ועצמית (ועיין ספר חסידות
מבוארת – מועדים, ח"א, ד"ה ושאתם מים בששון פרק

^(ג).

כדן [הראי' וההבטה האסורה גורמת
שעצם נפשו של האדם יהי' נגרר ברע, וכנ"ל
אות יט.

הקב"ה, אלא "בבחינת עצמות אור אין סוף
בי"ה".

דביקות כזאת נק' "דביקות עצם בעצם"
– עצם הנפש של האדם עם העצמיות
דאלקות. מעין דוגמא לזה היא אהבת אב
ובן, שהיא אהבה עצמית, וכשהבן נמצא
אצל אביו, הרי הם מתענגים זה מזה

סעיף ג

[ההגדרה בחוש השמיעה והדיבור ושאר חושים מפני פחד אלקים לנגד עיניו]

וְכֵן בחוש השמיעה, אותם אונו משמוע דבורים האסורים, כמו דברי הוללות וליצנות וכל דבר שאינו הגון, וכמו שאמרו רז"ל בכתובות דף ה' סע"א על פסוק¹² ויתד תהי' לך על אוזןך [אל תקרי אוזןך אלא על אוזןך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח אצבעו באוזנו]. וכן גם דברים בטלים, שגם המה פועלים פעולה רעה בנפש, וכמו שאמרו רז"ל¹³ שם אל ישמיע אדם לאוזניו דברים בטלים מפני שהן נכוות תחלה לאברים [האזנים – "רכות ודקות ליכות מכולם" (רש"י)], הרי שגם המה כו' לנפשי¹⁴ כו'. וכן ההגדרה בדבור, שלא ידבר דבורים האסורים, כמו דבורים הנ"ל [דברי הוללות וליצנות] ולשון הרע ורכילות וכחאי גוונא ולא דברים בטלים, ולא ירחיב פיו ולשונו בשום דבר¹⁵]. ובדרך כלל הוא מוגדר בכל החושים והכחות¹⁶ שלו מפני פחד אלקים שעליו. **והוא** ענין קבלת עול מלכות שמים, כי ההיפוך מזה הוא פריקת עול, והוא ההולך בשרירות לבו למלאות תאותו לכל אשר ירצה. ולא דוקא בדבר תאוה בפועל, כי אם גם הפתיחה בחושים שלו, לדבר כל מה שעולה על רוחו גם דבור האסור, וכן לשמוע ולראות הכל, שהן השערים¹⁷ והמקורים המביאים לידי תאוה ולידי רע גמור רחמנא ליצלן כנ"ל. וסבת הפתיחה הזאת הוא מפני פריקת עול מלכות שמים, שהוא כמו חפשי לעצמו (בלשון אידיש: זייער פריי ביי זיך, ער פילט קיין עול אויף זיך), ומשום זה יעשה מה שלבו חפץ.

וְכֵמוֹ בטבע בני אדם, הרי אינו דומה האדם כמו שהוא בכיתו בפני עצמו, וכמו

סעיף ג

השכל – חכמה בינה דעת, ושבע המדות – חסד (אהבה) גבורה (יראה) תפארת (רחמים), נצח הוד יסוד מלכות.

כח] וראה אור התורה (להצמח צדק) פ' שופטים (ע' תתכב), בפירוש "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" – שהם שבעת ה"שערים" שבגוף – ב' עינים, ב' אזניים, ב' נחירי האף והפה, שהם ד' החושים רא' שמיעה ריח דבור (עין שם המקורות).

כלומר: כשם שיש שערים גשמיים לגוף, שעל ידם נכנסים דברים מבחוץ לתוך הגוף, כך הוא ברוחניות, שכשאדם אינו נזהר

כה] הפירוש הפנימי ב"נכוות" הוא (לא כווי' גשמית של האזניים הגשמיות, אלא) – פגם בנפש.

כן] היינו לא רק שצריך לעצור את עצמו מלדבר דיבורים אסורים, אלא צריך להיות "מוגדר" בב"ע בדיבורו, שאינו מרחיב פיו ולשונו "בשום דבר", וכל דיבוריו הם בכוונה מכוונת (על דרך מה שנתבאר לעיל (אות ב) בפירוש "מוגדר" ברא"י).

כן] חושי הנפש – הם חמשה חושים: רא"י, שמיעה, דיבור, ריח ומישוש. כוחות הנפש – הם עשרה כוחות: שלשה כוחות

שיושב עם אחרים, וכל שכן עם גדולים וטובים ממנו¹⁴, שמעציר את עצמו בכל הכחות שלו, ועל כולם בחשבון יבוא, איך לעמוד ולישב ואיך לדבר, אבל בביתו כשהוא לעצמו לא יתחשב כלל, ויטה על צדו או ישכב וידבר ככל העולה על רוחו. וכן הוא ברוחניות, הפתיחה בהחושבים שאין מעצור לרוחו לראות ולהביט וכו' הוא מפני שאין עליו עול מלכות שמים כלל, שאינו נרגש בו כלל (גם לא בהעלם) עול האדון, אדון כל הארץ ב"ה, אשר מיחד מלכותו ית' עלינו בפרמט¹⁵, לכן יעשה כל מה שיחפוץ. ומשום זה לא ישים פחד אלקים נגד עיניו¹⁶ כלל וכלל, והיינו שלא יפול לבו ולא יחוש כלל על שוהו נגד רצון ה', ואשר פוגם בנשמתו לשחתה לגמרי רחמנא ליצלן.

בהגדרת חושים אלה הרי זה גורם שהרע יכנס בפנימיותו.	בפרט, כי חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, והוא גם הוא מקבל עליו מלכותו להיות מלך עליו ולעבדו ולעשות רצונו בכל מיני עבודת עבד" (תניא ר"פ מא).
כט] אע"פ שהקב"ה הוא מלך כל העולם, הרי הוא ית' "מיוחד" את מלכותו "על עמו ישראל בכלל, ועליו [כל אחד מישראל]	וראה במילואים.

(14) להעיר מרמ"א ריש אורח חיים: כי אין ישיבה האדם כו'. וראה תניא פרק מא (נז, א). (15) ע"פ תהלים לו, ב.

סעיף ד

[קבלת עול מלכות שמים כמו העבד שמרגיש עול אדונו תמיד]

אבל כשיש עליו עול מלכות שמים הרי הוא מוגדר ומכווץ בכל החושים שלו. וכמו העבד שהוא מכווץ תמיד מפני עול האדון שעליו ואין לו שום חפשית ופתיחה בעצמו (ער איז ניט פריי און ניט אָפען ביי זיך, נאָר שטענדיג פאַרקוועטשט און ווי פאַרצאַמט) מפני שנרגש בו תמיד עול האדון. וגם כשהוא מרוחק מן האדון, אינו יוצא מן העול הזה הנרגש בו תמיד. והוא מורגל בעול הזה, שאינו כבר עליו כלל, ואינו יודע אחרת כלל וכמ"ש במ"א¹⁶.² וכמו כן הוא בעול מלכות שמים, שנרגש בו תמיד שיש לו אדון עליו. והרגש זה אינו בהתגלות בהכחות, כי אם הרגש "נעלם"²⁷, שיש עליו עול המכווץ אותו ומגדיר אותו בהחושים שלו, לבלי להתפשט בהם נגד רצון ה' ח"ו. וכמו כן יהי' פחד אלקים תמיד לנגד עיניו, שירא למרוד במלך מלכי המלכים הקב"ה כו'.

(דעול מלכות שמים ויראת הטא ויראת אלקים הכל אחד, רק העול מלכות שמים

סעיף ד

שעבד מקבל על עצמו הוא באופן שהוא העבד "מתבטל בכל עצם מהותו" ולכן נקנה אצלו העול "כטבעיות ממש" – וכך צ"ל ענין קבלת עול מלכות שמים של כל איש ישראל, שיתבטל בכל מהותו אל הקב"ה "ונעשה אצלו כטבעיות ממש מחמת שנקנה ונרצע בכל עצם מהותו לקונו ואין לו מציאות ומהות בפני עצמו כלל" – שלכך אנו נקראים "עבדי ה'" (כמבואר בארוכה בד"ה ומקנה רב שם).

ולפיכך רגש העול הוא רגש "נעלם", וכפי שנתבאר בסעיף הקודם, שדבר שנחלק בעצמיות האדם הוא "נעלם", שאינו פועל באופן של התפעלות ורעש מאחר שזו כל מהותו, וכך בענינו, שרגש העול שנחלק בכל מהותו הוא רגש "נעלם" – היינו לא שאין לו פעולה על האדם, אלא אדרבה, הוא פועל באופן תמידי בלי הפסק מאחר שנחלק בכל מהותו ועצמותו.

ל עבד אמיתי אינו צריך ללחום עם עצמו תמיד לציית לאדונו גם בדברים שהם היפך טבעו, כי לאחר שקיבל על עצמו את עול האדון "נעשה אצלו כמו טבע בנפשו ממש לשאת העול והמשא והטורח הגדול בעבודה קשה כמו שהורגל השור לעול והחמור למשא, וקבלת העול הזה נקנה אצל העבד בטבעיות ממש, וכל זה הוא מפני שבזה שנותן את עצמו לעבד (וואס ער גיט זיך אוועק פאר א עבד) הרי הוא מתבטל בכל עצם מהותו כאילו אינו במציאות בעולם לעצמו כלל ואינו נברא בעולם רק למלאכה ושירות לאדונו. . ומשום זה מקבל עליו כל עבודה קשה וכבידה ביותר ואינו מהרהר כ"ף כו' כי כך צריך כי זהו כל מהותו" (ד"ה ומקנה רב ב"המשך" תרס"ו, עמ' שי).

לא] כפי שנתבאר באות הקודמת, העול

(16) ראה ד"ה ומקנה רב ב"המשך" יום טוב של ר"ה תרס"ו (לאדמו"ר הרשב"י, עמ' שט ואילך) (הערות כ"ק אדמו"ר ז"ע).

הוא בהעלם, ויראת הטא ויראת אלקים הוא בהתגלות, דהיינו התעוררות נגלה בהכחות¹⁶. ולכן עול מלכות שמים הוא מה שפועל בדרך ממילא¹⁷, היינו שהוא מוגדר ממילא בהכחות והחושים, כמו שאינו רואה ואינו שומע וכו', וכמו כן אינו מתאווה או אינו כועס מפני עול מלכות שמים שעליו. והיראה היא במקום שצריך התגברות לגדור את עצמו, והיינו שמגדיר את עצמו מפני היראה ופחד אלקים שנגד עיניו¹⁸. ויראת אלקים היא בהתגלות יותר מיראת הטא, והיינו שיש בזה יותר הרגש אלקי, הבא על ידי איזה התכונות באלקות¹⁹, וכמו שיתבאר¹⁷ בענין יראו מה' כל הארץ¹⁸ כו'.

והיראה ופחד אלקים הפועמים בלבו יוכל להגדיר את עצמו.

לה[ההבדל בין יראת הטא ויראת אלקים מבאר רבינו יותר להלן בקונטרס (פרק ג) – ונקודת הענין:

יראת החטא היא היראה צמורה במלך מלכי המלכים הקב"ה ולעשות דבר שהוא נגד רצונו; משא"כ "יראת אלקים" היא היראה הבאה מהרגשת אלקות בנפשו, שזה בא על ידי הבנה והשגה בגדלות השם, והעיקר – התכונות באלקות, שעל ידי זה עניני אלקות נחקקים במוחו ולבו. ולפיכך ביראה זו נרגש בה יותר האלקות, שהיא יראה אלקית, היינו שיש בה "הרגש אלקי" (א ג' טלעכער געפיל).

ל[ענין היראה הבאה על ידי התכונות עמוקה בגדלות ה' נתבאר להלן בקונטרס העבודה (ס), בפירוש "יראו מה' כל הארץ", שלפי הפירוש הפנימי הרי זו היראה הבאה מהתכונות בגדלות ה' בבריאת והתהוות העולמות, עיין שם בארוכה.

לב[רגש קבלת עול מלכות שמים הוא רגש "נעלם" (כנ"ל באות הקודמת); אך מזה נולדה אח"כ יראת ה' בלב, שלבו מלא רגשי אימה וחרדה, שזהו רגש גלוי – אלא שביראה גופא יש שתי מדריגות כלליות, יראת חטא ויראת אלקים, כפי שממשיך.

לג[דבר שחוקק בעצם מהות האדם – והוא ענין "נעלם" בנפשו – פועל בדרך ממילא על הנהגת האדם, דכיון שזוהי מהותו הרי בדרך מייא הוא מתנהג בפועל בהתאם לכך.

וכך בענינו, שעל ידי שאדם מקבל על עצמו את עול מלכותו ית' כמו עבד המקבל על עצמו את עול אדונו, הרי רגש העול ה"נעלם" בנפשו פועל בדרך ממילא על כל פרטי הנהגותיו שיהיו "מוגדרים" בהתאם לעול מלכותו ית'.

לד[יראה היא רגש גלוי בלב (כנ"ל), וכאשר אדם בא לידי נסיון, שצריך התגברות יתירה בנפשו כדי לעמוד בנסיון, לא מספיק הרגש הנעלם של קבלת עול, אלא צריך לעורר יראה גלוי בלב, ובכח רגשי האימה

סעיף ה

[חומריות המדות סיבה למחשבות זרות, וכיצד הכל תלוי בתאות האכילה]

ובמו ההגדרה בחושים הנ"ל, כן הוא ההגדרה בחוש המחשבה, שלא לחשוב מחשבות זרות, ולא יביא את עצמו לידי הרהור מפני פחד אלקים כו'.

והנה לכאורה¹⁷ סיבת המחשבות זרות והרהורים רעים הוא מחומריות המדות טבעיים, דמפני שמתאוה בלבו דבר תאוה וחמדה הרי זה עולה מן הלב אל המוח לחשוב ולהרהר בוה"ט. וכאשר פועל זיכוך המדות הטבעיים שלו, שאינו מתאוה דברים חומרים, ממילא אינם נופלים לו מחשבות והרהורים כו'. וכמו שאנו רואין בחוש, דכאשר פועלים בעבודה¹⁸ הכנעת המדות טבעיים, יעבור משך זמן שלא יפלו לו מחשבות זרות כלל, וכאשר מתרפים בעבודה ומתגברים המדות בחומריותן, באים המחשבות המבלבלים כו'.

(והנה בחומריות המדות ותאוותם יש כמה פרטים, וכל אחד ואחד יודע בנפשו איזה ענין פרטי מגיע לחלקו לברר ולזכך¹⁹. אך בדרך כלל תלוי בתאות אכילה²⁰, וכמאמר¹⁹ אין ארי נועם מתוך קופה של תבן אלא מתוך קופה של בשר,

סעיף ה

מכח אל הפועל להשיג המאכל או למידת

החכמה בפועל" (תניא פרק כ).

ונמצא שסיבת ההרהורים הרעים היא התאוה והחמדה שבלבו לדבר רע זה.

לט] כפי שנתבאר לעיל (אות ז) שה"עבודה" שעלי' מדובר בחסידות, היא "עבודה פנימית" המשנה את פנימיות האדם ומהותו וטבעו, שעל ידי שהוא משקיע את עצמו בהתבוננות עמוקה בגדלות ה' וענייני אלקות ובכח זה מוליד בלבו אהבת ה' ויראתו, הרי הוא מרגיש קירוב פנימי לאלקות, ובדרך ממילא נחלשת אצלו יותר ויותר התאוה לדברים גשמיים וחומריים.

[מ] יש כמה סוגים בנפשות הבהמיות שניתנו לבני אדם, עם טבעיים שונים – יש נפש הבהמית הנגועה הרבה במדת הכעס או גאווה, ויש שעיקר הרע שבה הוא בתאוות עולם הזה והנאה מתענוגים גשמיים, ועוד – והקב"ה נתן לכל אדם נפש בהמית עם טבע רע מסויים, וזוהי מלחמתו העיקרית

לז] ל' "לכאורה" שנקט רבינו אין כוונתו לשלול מ"ש כאן שסיבת המחשבות זרות כו' היא מחומריות המדות הטבעיות – שהרי מאריך כאן כיצד זו האמת; אלא כוונתו, שאין זו הסיבה היחידה להרהורים רעים, וכפי שיבאר להלן סעיף ו' שיש עוד סוג בהרהורים רעים שסיבתם היא פריקת עול מלכות שמים, עיין שם. ולהעיר מהמבואר בספרי הכללים שאפשר לנקוט לשון "לכאורה" גם על ענין שהוא האמת והמסקנא (ראה במקומות שנסמנו בשדי חמד (בהוצאת קה"ת) חלק ט' עמ' 3670).

לח] בתחילה ישנה הידיעה בחכמתו ושכלו של אדם שדבר מסויים "הוא נחמד ונעים וטוב ויפה להשיגו ולידבק בו, כגון ללמוד איזו חכמה או לאכול איזו מאכל ערב", ומידיעה זו שבמוחו מתעוררת אצלו חמדה ותאוה בלב אל הדבר ההוא הנחמד אצלו, ואח"כ חוזר ועולה מהלב למוח "לחשב ולהרהר בה איך להוציא תאוותו

וכמאמר²⁰ מל' כרים' זינא בישא [מילוי הכרם הוא ממיני התמאים הרעים (רש"י)], וכמ"ש²¹ וישמן ישורון כו'. והיא הסיבה הגורמת לכל המדות רעות, וכמ"ש²² ויאכל וישת ויקם וילך, שיצא מעולמו כו'²³, וכמו בן סורר ומורה [שהתחלתו היא – "זולל וסובא" (תצא כא, ב. וראה רש"י שם, יז. משנה סנהדרין סט, א)] שנידון על שם סופו כו'²⁴ (ולאו דוקא בלסמיות, אלא בכל המדות רעות²⁵). וזיכוך המדה הרעה הזאת [דתאוות האכילה] הוא המסייע והמקיל זיכוך כל המדות, כי בחלישות המדה הזאת היינו שאינו [אוכל] למלאות תאוות נפשו, נחלשים כל המדות).

האכילה, וכיצד "אין כניסה לחיצוני [היינו כוחות הטומאה הרוחניים] באדם להחטיא אלא מצד המאכל", עיין שם.
מב' "סופו" של בן סורר ומורה הוא שמלסטם את הבריות, אבל האמת היא שע"י מילוי תאוות האכילה באים לכל מדות רעות.

המיוחדת אליו נגד מדה רעה זו, ו"כל אחד לפי מה דידע בנפשו מהותו וטבעו, כך יראה לאכפיא מדה זו" (ל' אדמו"ר הזקן בלקוטי תורה ד"ה אדם כי יקריב [חסידות מבוארת חוברת יא, עמ' כא, עיין שם]).
מא' ראה גם בארוכה ראשית חכמה שער הקדושה (פרק טו) בענין חומר תאוות

(19) ברכות לב, א. (20) ברכות שם. (21) האוינו לב, טו. (22) תולדות כה, לר. (23) בראשית רבה על הפסוק. (24) משנה סנהדרין עא, ב.

סעיף ו

[התגדרה מהרהורים רעים מצד קבלת עול מלכותו]

אך הענין הוא¹⁰⁰, המחשבות אלו הן הבאים ממילא מן הלב אל המוח להרהר, שהן התפשטות המדות, ועל ידי העבודה והיגיעה שמוכך את המדות ממילא אינם נופלים המחשבות כו' כנ"ל. ולהיות שהבינוני הוא שאינו מהפך מהות הכחות הנפש הבהמית, רק ההתפשטות שלו¹⁰¹, ובשעת התפלה הרי הנפש הבהמית הוא כישן, שהוא כפוף ובטל, ואינו מתאוה תאוה כו'¹⁰², וכאשר העבודה היא כדבעי הרי זה נמשך זמן רב גם אחר התפלה, שהנפש הבהמית נכנע ובטל כו'¹⁰³, ובפרט בשקידת התפלה יום יום ידרשון כו', אבל להיות שלא נהפך [נפשו הבהמית] לגמרי [והיא רק "כישן"], הרי הוא חוזר וניעור, ונופלים לו מחשבות זרות והרהורים כו'. רק שאינו מקבל את ההרהור הרע ברצון ח"ו, ודוחהו בשתי ידיים, ומסיה דעתו מיד שנוכר שהוא הרהור רע כו', וכמ"ש בספר של בינונים פרק י"ב ופרק כ"ז וכ"ח.

אבל כשמהרהר ברצון, דהיינו גם כשנוכר שהוא הרהור רע הרי הוא מהרהר בו ברצון, שזהו מפני שאין יראת אלקים בלבו. וכן כאשר ממשך עליו הרהורים

סעיף ו

במעשה דיבור או אפילו במחשבה – להרהר ברצון הרהור רע ח"ו (ועיין ג"כ בארוכה בחסידות מבוארת חוברת לג בענין "חובת הלבבות ותקון המעשים", ובפרט בשיחת כ"ק אדמו"ר ז"ע שבסוף החוברת שם).

מה] בתניא שם מבואר, שבשעת התפלה, כאשר הבינוני מתעורר באהבה כרשפי אש להקב"ה, הרי הוא שולט גם על מהותה של הנפש הבהמית, שבאותה שעה "הרע שבחלל השמאלי כפוף ובטל לטוב" (ואינו שייך אז להתעורר בתאוה גשמית). אלא שגם אז אין זה שהרע נתבטל באמת אלא הוא רק "דרך משל כאדם שישן, שיכול לחזור וליעור משינתו, כך הרע בבינוני הוא כישן בחלל השמאלי בשעת קריאת שמע ותפלה שלבו בוער באהבת ה', ואח"כ יכול להיות חוזר וניעור" (שם פרק יג).

מו] כשאדם מתפלל כדבעי, בהתעוררות אהבה כרשפי אש בלבו, נשאר רושם מעבודה זו למשך כל היום כולו (עיין תניא שם ס"פ יב).

מג] כאן מסיק מה שהתחיל בפרק הקודם ש"לכאורה סיבת המחשבות זרות כו' הוא מחומריות המדות הטבעיים" – ומבאר כאן דענין זה הוא רק לגבי המחשבות הרעות הנופלות מאליהם וממילא מן הלב אל המוח; משא"כ כשאדם מהרהר בהם ברצון אין זה מצד חומריות מדותיו הטבעיות בלבד, אלא מצד פריקת עול מלכות שמים.

מד] בספר התניא (פרק יב ואלף) מבואר בארוכה ענין מדריגת ה"בינוני", שהוא אדם שיש לו שליטה גמורה על מחשבה דיבור ומעשה שלו באופן שאינו עובר על שום עבירה, אך "מהותה ועצמותה של הנפש הבהמית שמהקליפה שבחלל השמאלי לא נדחה כלל ממקומה בבינוני", ולפיכך יכול "להתאוות תאוה לכל ענייני גשמיות עוה"ז בין בהיתר בין באיסור ח"ו", אלא שיש לו שליטה על "התפשטות" הרע של הנפש הבהמית, שהרע שבלבו אינו יכול להתפשט באברי גופו להוציא תאוותו מהכח אל הפועל

רעים מצד הפריקת עול בהתפשטות החושים בשמיעת דברי הוללות וליצנות, וכל שכן כראי' והבטחה, ומחשב ומהרהר בזה ומטמא את נפשו רחמנא ליצלן בהרהורים רעים בשאט נפש (וממילא בא לידי טומאה בפועל רחמנא ליצלן), אין זה מצד חומריות המדות לבד, כי אם מצד פריקת עול והעדר יראת אלקים²⁶. ובוה עוד גורם רע לנפשו, שנופלים לו אחר כך מחשבות והרהורים רעים גם כשאינו חפץ בהם, והרבה יותר מכפי המדה, עד שתגעל נפשו בהם ואינו יכול להסירם בשום אופן. והוא ענין "ממשלת זדים"²⁷, דחייבא [כוחות הטומאה] מכלבלים לו ומטמאים אותו רחמנא ליצלן²⁵, וכמ"ש באריכות בדרך חיים [לאדמו"ר האמצעי]²⁶ בענין גם מזדים חשוך עבדך²⁷ [אל ימשלו בי] כו"ס²⁸.

ובזה היא ההגדרה במחשבה מצד קבלת עול מלכות שמים, שנוהר מאד לנפשו מכל דבר המביא לידי הרהור רע, ואינו חפץ מאד בהרהורים רעים. וגם כשנופל לו איזה הרהור, הגה מיד שזכר שזה הרהור רע דוחהו בשתי ידיים ומסיה דעתו מזה לגמרי מצד יראת אלקים שבלבו. ועל ידי הקבלת עול מלכות שמים הוא ניצול מהרהורים רעים, שאינם נופלים לו כלל, וכמ"ש בדרך חיים שם פרק ז'¹, שמפני הארת מלכות שמים האלקית בורחים הקליפות, וכמ"ש²⁸ כהמס דונג כו' יאבדו רשעים מפני האלקים²⁹.

ואולי היא טעות הדפוס (שנחלף מד' לד'). נא] לפי הפירוש הפנימי, "יאבדו רשעים מפני האלקים" קאי על כוחות הטומאה, דכאשר ישנו גילוי אור אלקי הרי הם מתבטלים מאליהם, "כהמס דונג מפני אש" [וכמבואר בתניא (ס"פ כט) שזהו "לפי שבאמת אין שום ממשות כלל בסטרא אחרא, ולכן נמשלה לחשך שאין בו שום ממשות כלל וממילא נדחה מפני האור, וכך הסטרא אחרא . . . בטלה לגמרי בפני הקדושה כביטול החשך מפני האור הגשמי", "שנדחה ממנו מא"י וממילא" (שם פרק יב)].

וכך הוא באדם, שכאשר יש אצלו קבלת עול מלכות שמים, הרי "מפני הארת מלכות שמים האלקית [שכנפשו] בורחים הקליפות".

[מז] הרהורים רעים שסיבתם חומריות המדות הטבעיות של האדם – הם ההרהורים העולים מא"יהם מן הלב אל המוח (כנ"ל אות מג); אבל מי שמהרהר הרהור רע ברצון (ועד"ז בשאר חושי הנפש, שמשמש בהם ככוונה וברצון לדבר רע) – אין זה אלא מפני שפרק מעליו עול מלכותו ית', שהוא "חפשי לעצמו" (כנ"ל סעיף ג). [מח] ראה בסמוך מספר דרך חיים בפירושו "גם מזדים חשוך עבדך".

[ט] שם מבואר בארוכה שזוהי בקשת האדם שיפטר מ"ממשלת זדים", שהקליפות מושלות בו וזורקות בו מחשבות זרות גם בעת שחפץ להרהר בתשובה, עיין שם. [נ] בדרך חיים לפנינו הוא בפרק ד' (ז, א).

²⁵ ראה זור ח"ג כה, א-ב. הובא בתניא פרק כט (לו, א). ²⁶ פרק ד' (הערת כ"ק אדמו"ר ז"ע). ²⁷ תהלים יט, יד. ²⁸ תהלים סח, ג.

סעיף ז

[יראת ה' היא יסוד כל העבודה, וכפרט של עבודה פנימית, להרגיש אור אלקי בנפש] ועל כן, יראה זו, דבכללה הוא ענין קבלת עול מלכות שמים, היא מוכרחת להיות בכל אחד ואחד, ואי אפשר בלעדה כלל, כי בהעדר זה הרי הוא פורק עול, והרי הוא עלול לכל מיני רע רחמנא ליציל כנ"ל (סעיף ג). ולזאת, ענין קבלת עול מלכות שמים ויראת אלקים הרי זה מוכרחת להיות בכל אחד ואחד ממש, ועל ידי זה הוא סר מרע, ונכלל בזה גם כן ענין ועשה טוב, היינו לעשות כל מה שנצטווה. וזהו שכתוב²⁹ סוף דבר כו' את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם, שהעיקר הוא בחינת היראה, שעל ידי זה דוקא הוא סור מרע ועשה טוב בפועל ממש כו'.

(דאהבה³⁰) הוא בעובדי ה'. וגם אם אינו עובד ה', אין זה שייך מכל מקום לקיום המצות לסור מרע ועשה טוב בפועל³¹, רק שאין לו קירוב ודביקות באלקות (והיינו שלא קיים מצות ואהבת), וממילא מתגבר בו החומריות וגסות הנפש הבהמית³². ועם היותו מקיים תורה ומצות, הרי הוא חומרי וגם, ונתעב בדברים מתועבים בתאוות היתר כו'. וכמו כן אין לו שום חיות אלקי³³ בעסק התורה וקיום

בשעת התפלה.

ענין זה נתבאר בארוכה בהלן בקונטרס, ושם מבואר ההבדל בזה בין היראה הטבעית שבכל ישראל לאהבת ה' המסותרת בכל ישראל.

[ועיין גם ברמב"ם (סוף הל' תשובה): "אינו אוהב הקב"ה אלא בדעת שידעהו, ועל פי הדעה תהי' האהבה אם מעט מעט ואם הרבה הרבה, לפיכך צריך האדם ליחד עצמו להבין ולהשכיל בחכמות ותבונות המודיעים לו את קונו כפי כח שיש באדם להבין ולהשיג".]

[נד] אך אע"פ שמי שאינו "עובד ה'" [באופן המתואר באות הקודמת] אינו שייך לאהבה אמיתית להקב"ה, מכל מקום הוא יכול להיות שומר תורה ומצות בסור מרע ועשה טוב בפועל ממש על ידי היראה וקבלת עול מלכות שמים לחוד.

[נה] מהותה של אהבה היא – דביקות הנפש באהוב (כמ"ש (וישלה לה, ג) "ותדבק

סעיף ז

[נב] בסוגריים אלה יבאר איך שענין האהבה לה' אינו מוכרחת לקיום התורה והמצוות בפועל ממש, והנחיצות באהבת ה' היא בעיקר כדי שהאדם לא יהי' חומרי וגס (וכן שקיום המצוות יהי' בדקדוק ובחיות).

[נג] היראה וקבלת עול מלכות שמים הן הכרחיות בכל אחד ואחד, כי רק על ידי זה הוא סר מרע וזהיר בעשה טוב (כנ"ל); שמוזה מובן, שכל אחד יבוא להגיע לזה, וכמבואר ברז"ל שלכל א' מישראל יש "אוצר של יראת שמים" (ברכות לג, ב) טמון בלבו, וההתבוננות בה' היא רק לעוררו ולגלותו (ועיין בארוכה תניא (פרק מב) בביאור מחז"ל (ברכות שם) דיראה היא מילתא זוטרתא).

משא"כ אהבת ה' גלוי' ואמיתית בלב לא נמצאת אלא "בעובדי ה'", שעוסקים ומתייגעים בהשגת גדלות ה' ומתוך התבוננות עמוקה מעוררים אהבת ה' בלב

המצות. (ויש לומר, דזהו מ"ש בספר של בינונים חלק א' פרק ד' "ובלעדה [כלי אהבת ה'] אין להן קיום אמיתי כי המקיימן באמת כו", היינו שאין להם חיות, והרי הם כגוף בלא נשמה¹⁰). וקדוקי מצות הן ודאי על ידי העבודה דוקא¹¹, וכמו שיתבאר לקמן פרק ז'¹², וכן הידור מצוה הוא על ידי החיות שבהמצוה והיוקר שבה). [לאחרי ביאור החסרון כשאין לאדם אהבת ה' – חוזר לענין ראשון, דמכל מקום, גם בלי אהבה יכול להיות שומר תורה ומצוות:] אבל מכל מקום [גם בלי התעוררות אהבת ה' בלב] אינו ברע גמור ח"ו, ולא יעבור ח"ו על שום דבר. אבל בהעדר היראה הנ"ל, הרי נפשו ברע הוא רחמנא ליציל וכנ"ל. ועל כן היראה היא מוכרחת, ואי אפשר להיות בלעדה, וזהו

"כי המקיימן באמת הוא האוהב את שם ה' וחפץ לדבקה בו באמת, ואי אפשר לדבקה בו באמת כי אם בקיום רמ"ח פקודין", ומבאר רבינו שהפירוש ב"קיום אמיתי" הוא שיש לאדם חיות אלקית בקיום המצות (שזה בלתי אפשרי בלי רגש של אהבה וחפץ להיות דבוק בה' באמת), משא"כ בלי אהבה הרי מעשה המצות של האדם הוא "כגוף בלי נשמה (חיות)".

כלומר: ה"נשמה" של תורה ומצוות היא קירוב האדם לאלקות, וכשאינו מרגיש קירוב ודביקות לאלקות בלימוד התורה וקיום המצוות הרי הן "כגוף בלי נשמה".

נט] ל"חיות האלקית" בקיום התורה והמצוות יש תוצאות גם למעשה, שאז האדם מדקדק מאד במצוות (שכל פרטי המצוה ייעשו כתיקונה), ועוד זאת שמהדר מאד בעשייתן, שכל זה בא מחמת יוקר המצוה, שנגרש בנפשו כיצד היא מקשרת אותו עם הקב"ה, שרגש זה בא רק על ידי עבודה פנימית.

ס] להלן בקונטרס העבודה מאריך רבינו איך שענין העבודה בדקדוקי מצות וכן בהידור מצוה צ"ל בכל אחד ואחד לפי דרגתו בעבודת ה', היינו שיהי' איכפת לו באמת הידור זה וחומרא זו, דרך כשהוא עושה כן מפני שזה נוגע לו בנפש באמת (וכל שכן שאינו עושה זה בשביל הזולת להתראות לפניו) הרי זו עבודה אמיתית. שמה מובן, שככל שהאדם עולה בסולם

נפשו גו' ויאהב גו"). וכן באהבת ה', שענינה – "קירוב ודביקות באלקות". ולפיכך, מי שאין לו אהבת ה', וחסר לו הקירוב והדביקות באלקות, הרי בדרך ממילא מתגברת בו החומריות והגסות של נפשו הבהמית. שהרי הרוחניות והגשמיות הם כמו מאזניים, דככל שהאדם מתקרב יותר לרוחניות ואלקות כך בדרך ממילא הוא מתרחק מחומריות וגסות (ראה תניא פרק י'), וכן להיפך ח"ו.

נו] שומר תורה ומצוה לא יעבור על דבר איסור ח"ו, אבל יכול להיות שקוע מאד בתאוות היתר (מאכלים ערבים ומתוקים, חיי מותרות וכו').

נז] "חיות אלקי" – היינו רגש אלקי בלימוד התורה וקיום המצוות, שמרגיש קדושת התורה והמצוות ומתענג בהם בעונג אלקי, שכל זה לא שייך אלא ב"עובד ה'", שמרגיש בנפשו קירוב ודביקות לאלקות.

[משא"כ מי שאינו "עובד ה'" באופן האמור, תענוגו וחיותו בלימוד התורה וקיום המצוות הם חיות ותענוג אנושיים; דגם אם אינם שלא לשמה ממש (להתייהר וכו'), הרי עכ"פ סיבת תענוגו וחיותו היא מהישות שלו (כאיש חכם הוא מתענג מחכמת התורה; כאדם השואף לשלימות הוא מתענג מכך שהוא מהדר במצוות וכו' – אבל אינו חדור כלל ברגש אלקי)].

נח] בתניא איתא שבלעדי אהבת ה' אי אפשר להיות קיום רמ"ח מצוות עשה באמת,

הנקרא יראת שמים, שהוא ענין קבלת עול מלכות שמים ויראת אלקים).

והיא התחלת העבודה ויסודה³⁰, וכנודע דקבלת עול מלכות שמים קודמת לכל המצות, וכמאמר³⁰ קבלו מלכותי ואחר כך קבלו גזרותי. ובפרט בעבודה, הרי קודם כל דבר צריך להיות שכחי עמך ובית אביך³¹, שהיא היציאה מעניניו שהוא מורגל בהם³⁰. הדנה עיר פרא אדם יולד³², בכחותיו וחושיו הטבעיים שמהנפש הבהמית, דאקדמוי' מעניתיא³³ 30, המושך אותו לכל ענינים הגופניים, והוא מתרגל בענינים אלו ונשרש בהם, והיינו שהטבעית עוד מתגברת בהמשך הזמן³⁰. וכל זה מעלים ומסתיר על הכחות דנפש האלקית³⁰, שהוא ענין הלישות הנפש האלקית³⁰,

מענינים גשמיים וענייני עולם הזה, ובלשון הכתוב "שכחי עמך ובית אביך", שתוכנו הפנימי הוא – ה"יציאה" מהענינים הגשמיים והטבעיים שהוא מורגל בהם.

וזהו התוכן הפנימי של קבלת עול מלכות שמים – "לעזוב עניניו שמורגל בהם מצד הטבעית, וליתן את עצמו לאלקות, לעבוד אותו ית' בכל מיני עבודת עבד" (כלשון רבינו בסעיף הבא).

סג] בחז"ל מבואר שהיצר הרע נכנס לגוף קודם לכניסת היצר טוב (קהלת רבה פ"ד, יא), ובזהר אמרו שטענותיו של היצר הרע ופיתוייו קדמו ל"טענת" היצר טוב, שלפיכך קשה לאדם להתגבר על יצרו הרע מאחר שטענותיו נשרשות באדם קודם כניסת יצרו הטוב.

סד] עצם ה"השתמשות" בנפש הבהמית לצרכי גופו, ובפרט כשנעשים לשם מילוי תאוות הגוף (אפילו אם אין בהם איסור) מחזק את הנפש הבהמית, ובלשון התניא (פרק יא) ש"מהותו ועצמותו של הרע . . . נתחזק יותר בהמשך הזמן שנשתמש בו הרבה באכילה ושת" ושאר ענייני עולם הזה". ועיין קונטרס "ומעין" (לאדמו"ר הרש"ב) מאמר ב' פרק א'.

העבודה, שמתקרב יותר ויותר לאלקות, נוגע לו יותר ויותר ענין דקדוקי מצוות, ומהדר בהן יותר ויותר.

אבל מי שאינו שייך ל"עבודה פנימית" ורק מדקדק במצוות ומחפש הידורים ללא רגש פנימי, אין זו עבודה אמיתית, עיין שם באורך.

סא] מלבד זה שבלי יראה וקבלת עול אי אפשר להיות נקי מרע כנ"ל, הנה קבלת עול מלכות שמים היא התחלת העבודה ויסודה (בלשון התניא (ר"פ מא) "ראשית העבודה ועיקרה ושרשה"), זאת אומרת, שאי אפשר להתחיל ב"עבודה פנימית", שמטרתה להביא את האדם לידי דביקות והתקרבות לאלקות (ע"י אהבת ה' כנ"ל), בלי הקדמת היראה וקבלת עול מלכות שמים, וכפי שיבאר בסמוך.

[ובתניא שם מבאר בעומק יותר, שגם אם יש לו אהבה אמיתית בלב – "לא די לעורר האהבה לבדה לועשה טוב" אלא "צריך לעורר תחלה היראה כו'", עיין שם. ונתבאר בארוכה בלקוטי שיחות (לכ"ק אדמו"ר זי"ע) חלק ז, עמ' 180 ואילך].

סב] כדי להתקרב לאלקות (שזהו ענין ה"עבודה"), צריך להיות קודם ה"ניתוק"

וכמ"ש³⁴ כשל בעוני כחי. וידוע³⁵, דעון אין פירושו חמא ועון בפועל ממש, כי אם לשון עיוות ועיקום, והיינו שמעקם דרכו והולך בדרך עקלתון, שהוא דרכו של הנפש הבהמית³⁶, על ידי זה נכשל ונחלש כח³⁷ האלקית, וכמ"ש³⁶ עקב הלב מכל ואנוש הוא, פירוש חלש הוא כו'³⁸.

והחלישות הוא בכמה אופנים. אם שלא יש התגלות הכחות דנפש האלקית כלל³⁹. (ובזה גופא יש חילוקים⁴⁰). אם שהוא בהיסח הדעת לגמרי מאיזה ענין והרגש אלקי בנפשו, והיינו שכל כך נתעלמו כחותיו האלקיות עד שאינו יודע דבר אחר בעולמו כי אם העולם הזה ומלואו⁴¹. או שמרגיש שאין זה כל האדם להיות בעניני העולם הזה כסוס וכפרד³⁷ כו', רק תכליתו הוא איזה ענין נעלה, אבל

10] דרכה של הנפש הבהמית גם במילוי תאוות היתר היא דרך עקלתון, מאחר שאינה דרך הקדושה; וזהו "כשל בעוני כוחי", עון לשון עיוות ועיקום, שעל ידי הליכה בדרך העקלתון של הנפש הבהמית נחלש כוחה של הנפש האלקית.

סח] כן הוא בגוף כתב יד קודש. ואולי יש כאן השמטה, וצריך להיות: כח נפשו האלקית (הערת כ"ק אדמו"ר זי"ע).

סט] "עקוב" פירושו "ענין עקום ועיוות" (מצודת ציון), והפירוש הפנימי בכתוב, שכאשר לב האדם הולך בדרך עקומה במילוי תאוות הגוף, הרי בדרך ממילא הנפש האלקית – "אנוש הוא", אנוש לשון חלישות.

ע] רבינו יבאר שני אופנים כלישיים בחלישות הכחות של הנפש האלקית: (א) שאין הם בהתגלות כלל (אלא שבזה גופא מונה – במאמר המוסגר כמה חילוקים). (ב) הם "בהתגלות קצת".

עא] בזה שאנו אומרים "שלא יש התגלות הכחות דנפש האלקית כלל" – יש כמה אופנים ודרגות, וכפי שמפרט והולך.

עב] האופן הנמוך ביותר הוא, שהאדם מגושם כל כך עד שאינו יודע בכלל שיש מציאות של רוחניות שצריכים להימשך אליה, וכל חייו הם רק מילוי תאוות גופניות.

סה] בתניא (פרק ג' ופיק ו') מבואר בארוכה כיצד יש לכל נפש, הנפש האלקית והנפש הבהמית, כוחות משלה. דכוחות השכל והמדות של הנפש האלקית הם יותר רוחניים ודקים ולפיכך הם יכולים "להגיע" לרוחניות ואלקות; ואילו השכל והמדות של הנפש הבהמית הם שכל האנושי ורגשי הלב האנושיים.

כאשר כוחות הנפש הבהמית הם בהתגברות ובהתגלות, אי אפשר לכוחות של הנפש האלקית (עם דקותם ורוחניותם) לבוא לידי גילוי במוח ובלב, וכך כל הכנת והשגת האדם היא מגושמת, בלי ה"דקות" (איידלקייט) והרוחניות של כח השכל של הנפש האלקית, ומכל-שכן ברגשי הלב, שלא שייך להרגיש בלב מדה (אהבה או יראה) אמיתית לאלקות.

סו] הקירוב לאלקות וה"ניתוק" מתאוות עולם הזה הם כמו "מאזניים" (כ"ל אות נה), ולפיכך, ככל שהנפש הבהמית מתחזקת יותר והאדם נעשה יותר שקוע בענינים גשמיים וחומרניים, כך "נחלשים" כוחות נפש האלקית שבאדם (שעל ידם מתדבק האדם באלקות), ובלשון הכתוב "כשל בעוני כוחי", דקאי על כוחות הנפש האלקית, שהם נחלשים על ידי עונות, היינו שאין יכולים לבוא לידי התגלות.

(34) תהלים לא, יא. (35) לקוטי תורה שיר השירים כה, א. (36) ירמיה' יז, ט.

התגברות הטבעית אינו מניח אותו לעוזב עניינו הטבעיים ולהתקרב אל הענין הנעלה³⁷. ויש [אופן יותר דק] שמקרב את עצמו לאיזה ענין אלקי³⁸, ומייגע את עצמו בוה, אבל לא יוכל לקבל היינו להשיג ולהרגיש הענין, מפני התעלמות כחותיו, שאינו מאיר בהם האור³⁹. והנפש האלקית הוא כדבר מלוטש, המקבל בתוכו אור ומתנוצץ על ידי זה, ועל כן, כל ענין אלקי הוא מתקבל בהנפש האלקית והנפש מאירה על ידו. אבל כאשר יש מכסה עב המכסה ומעלים על הנפש האלקית, אינו מתקבל בתוכו האור האלקי. וזהו שכתוב³⁸ כי אם עוונותיכם כו' ביניכם ובין אלקיכם כו', דהעיוות [כנ"ל, ש"עון" הוא לשון עיוות] שמהנפש הבהמית מעלים ומסתיר על הנפש האלקית, ומפסיק בין הנשמה והאלקות, שאינו מאיר בה אור אלקי כו'³⁹, וכמ"ש במ"א³⁹].

אז שגם בהתגלות קצת דהכחות הנפש האלקית⁴⁰ אין ביכולתו להתגבר על הנפש הבהמית וחומריותו.

רגש אלקי. עד] היינו לימוד פנימיות התורה והשגת ענייני גדלות השם, ואח"כ התבוננות עמוקה בהם כדי להוליד רגש של אהבה ויראה בלב. עה] מאחר שכוחות נפשו האלקית הם בהתעלמות – וכל יגיעתו היא רק בכוחותיו האנושיים (של נפשו הבהמית), אינו כלי שיאיר בו אור אלקי.

ען] הפירוש הפנימי ב"מבדילים ביניכם ובין אלקיכם" הוא – שנעשית הבלדה "בין הנשמה והאלקות", ובמילא אין אור אלקי יכול להאיר ולהיות נרגש (אפילו) בנשמת האדם.

עד] בכל האופנים הנ"ל שנפרטו בסוגריים – אין שום גילוי של כוחות הנפש האלקית. אך יש עוד אופן, שיש "קצת" גילוי, אך אין גילוי זה מספיק שהאדם יוכל להתגבר על חומריותו הנפש הבהמית.

ויש להדגיש, שאין רבינו בא לשלול מי שאינו שומר תורה ומצוות ח"ו, כי אפשר לאדם ללמוד תורה ולקיים מצוות, אבל אינו שייד להרגיש בזה שום קירוב לאלקות ואין בעבודתו שום רגש אלקי, ובמהותו ופנימיותו הרי הוא קשור מאד לתענוגי עולם הזה ועניינים חומריים, בלי כל תשוקה להגב"א את עצמו לחיים רוחניים.

עג] אופן "דק" (איידל) יותר הוא, שעכ"פ יודע שיש מציאות של רוחניות שהיא התכלית שבשבילה נברא, להגיע אליו; אך להיותו מגושם מאד אינו מרגיש כח והתגברות בעצמו לעוזב בפועל ענייני עולם הזה, וכך נשאר מושקע בגשמיות ובחומריות בלא כל מאמץ לעסוק בעניינים רוחניים (בהתבוננות בענייני אלקות והתעוררות אהבה ויראה).

– וכנ"ל, אדם זה יכול להיות לומד תורה ומקיים מצוות, אבל אין בעבודתו שום

(37) על פי תהלים לב, ט. (38) ישע"י נט, ב. (32) (39) ראה לקוטי תורה סוכות פב, א [ספר חסידות מבוארת – מועדים, ח"א, עמ' רמב ואילך].

סעיף ח

[ההכרה לעווב טבעיות נפשו ולתת את עצמו לאלקות]

ועל כן, החפץ בחיי נפשו, להאיר נפשו האלקית באור חיי החיים בעבודה שבלב, ולהתגבר על כחותיו הטבעיים לבררם ולזככם, אי אפשר לו להתחיל בעבודה^{טז} שעל פי מעם ודעת, היינו בהשגות אלקות ובהתעוררות בלב כו', מאחר שאינו כלי לזה, מפני התעלמות הכחות דנפש האלקית והתגברות הכחות דנפש הבהמית כנ"ל. ועל כן, ראשית כל דבר הוא לקבל עליו עול מלכות שמים, לעווב ענינו שמורגל בהם מצד הטבעית, וליתן את עצמו לאלקות, לעבוד אותו ית' בכל מיני עבודת עבד^{טז}.

(ולבאורה), הרי העזיבה יכולה להיות על ידי התגברות על עצמו גם בלי קבלת עול^{טז}. אך באמת צריך להיות העזיבה מצד שזה נגד רצון ה', ותתקיים ביותר כאשר הוא מצד הרגש איזה אור בנפשו^{טז}. וכאשר כבר סיפרתי⁴⁰ מא' החסידים הגדולים אשר בהכניסה הראשונה לכ"ק אדמו"ר זצוקלה"ה נ"ע זי"ע^{טז} פעל בעצמו שכל מה שרוצה מצד הטבעי לא יעשה (אז וואס ער וויל זאל ער ניט מאַן)^{טז}. ולכל הפחות יהי' זה מההרגש הנעלם דקבלת עול מלכות שמים)^{טז}.

סעיף ח

עח] כאן מסיק מה שהתחיל בפרק הקודם, שקבלת עול מלכות שמים היא גם התחלת ויסוד העבודה, היינו "עבודה פנימית".

עט] קבלת עול מלכות שמים לפי תוכנה הפנימי אינה רק מה שהאדם כופה את עצמו בפועל לציינת לציווי התורה, אלא שהוא מקבץ על עצמו את עול אדונו, שבקבלה זו הוא מתבטל בכל עצם מהותו, כפי שנתבאר לעיל (סעיף ד' אות כו'), עד שזה נעשה כדבר טבעי אצלו. ונמצא שענין הקבלת עול הוא מה שהאדם "נותן את עצמו" לאלקות.

פ] לכאורה גם בלי הרגש היראה והקבלת עול אפשר שאדם יחליט בתוקף שיעזוב בפועל עניניו שהורגל בהם מאחר שידוע שרק על ידי זה יוכל להתחיל לעבוד את ה' בהשגות אלקות ובהתעוררות בלב".

פא] כשאדם מרגיש יראת ה' בלב (שהוא רגש גלוי, כנ"ל סעיף ד') – נמצא שיש "איזה אור בנפשו".

פב] הכוונה על אדמו"ר הזקן. הסיפור בפרטיות ראה: שיחת י"ג תמוז תרצ"א [לאדמו"ר הרי"צ] (בקונטרס טו [לקומי דיבורים ח"ד תשמד, ב]). קונטרס ח"י אלוף היתשיג שיחה וא"י [ספר השיחות תשיג עמ' 6-75] (הערת כ"ק אדמו"ר זי"ע).

פג] בסיפור זה מודגש שה"עזיבה" אינה מפני שכן החליט האדם שהוא רוצה בזה, אלא מפני "מצד שזה נגד רצון ה'".

פד] גם אם אינו יכול לבא לידי רגש גלוי של יראה בלב (שבזה יש "איזה אור בנפשו") – לכל הפחות צ"ל העזיבה מפני רגש העול "הנעלם" שבנפשו (כפי שנתבאר בארוכה לעיל סעיף ד').

ובעזיבה זו ניטל החומריות דנפש הבהמית, שאינו מעלים ומסתיר כל כך על הנפש האלקית. והנתינה שנותן עצמו לאלקות, היא המכשירתו אל העבודה שבלב בהשגה והתבוננות, שישגי ענין אלקי ויתקבל בנפשו היטיב, שיאיר אור נפשו האלקית ותתגבר על החומריות כו'. וכמ"ש במ"א⁴¹, ונוכר ג"כ לעיל⁴², דהודאה הראשונה באמרו מודה אני לפניך כו' היא יסוד העבודה דכל היום⁴³. כן ויותר מכן הוא בקבלת עול מלכות שמים, שזהו יסוד כל העבודה, כי הביטול וההנחה הזאת מכשירתו להיות מוכשר ומסוגל לכל עבודה, היינו להעבודה במוח ולב. וגם זה יסוד מוסד להעבודה במדרגות היותר געלות כו'. וזהו שכתוב⁴³ זה השער לה', ד[זה"ה" הוא] קבלת עול מלכות שמים, והוא ענין היראה⁴⁴ ⁴⁵, היא השער והפחת לעלות אל ה' כו'. וכמ"ש⁴⁵ בואת יבוא אהרן אל הקדש, בואת דוקא, [ופירש בוהר⁴⁶, ד"בואת" היא] בחינת יראה תתאה, דא תרעה לאעלאה⁴⁷ [זה השער לעלות אל ה'], לבוא אל הקדש פנימה בעילוי אחר עילוי כו'.

פה] בתחילת קונטרס העבודה מבאר דכל היום". עיין שם.
 רבינו ענין אמירת "מודה אני" תיכף כשאדם פון יראה תתאה ענינה קבלת עול
 נייעור משינתו, שתוכנה – "מה שבכללות מלכותו ית' (ראה בזהר שצויין בהערה 46.
 מציאותו הוא נותן את עצמו לאלקות תניא ר"פ מא).
 בהודאה זו", ו"הודאה זו היא יסוד העבודה

קיצור

זאת ודאי שצריכה להיות גם יראה, ואדרבא היא מוכרחת, ואי אפשר להיות בלעד. והיינו בחינת יראה תתאה וקבלת עול מלכות שמים, להגדיר עצמו בכל החושים שלו מצד קבלת עול מלכות שמים ויראת אלקים שבו, והיינו בהחושים דראי' ושמיעה ודיבור. (ונתבאר איך שההגדרה בראי' נוגע מאד, וכל אחד ואחד מחוייב בזה). וכן ההגדרה במחשבות שלא ירהר רע ברצון ושאט נפש מצד יראת אלקים שבו (ועל ידי זה ממילא לא יפלו לו הרהורים רעים). ויראה זו היא התחלת העבודה ויסודה (וכמ"ש בספר של בינונים פרק מ"א שהיא ראשית העבודה ועיקרה ושרשה), והוא לעזוב ההרגילות שלו וליתן עצמו לאלקות כו'.

(41) "המשך" תרס"ו (לאדמו"ר הרש"ב) עמ' תמ. (42) פרק א. (43) תהלים קיח, יט. (44) ראה זהר ח"א בהקדמה ו, ב; דיראת ה'. . זה השער לה' ודאי. עיין שם. (45) אחרי טו, ג. (46) חלק ג' קת, א (הערות כ"ק אדמו"ר ו"צ). וראה ג"כ זהר פ' אחרי נו, ב. (47) זהר חלק א' ח, א (הערות כ"ק אדמו"ר ו"צ). וראה גם שם יא, ב.

מורות הש"ס

או כשפילת לו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

ליון הש"ס

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

הנהגות ה"ב

בד בבד... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

טובת ה"ב

מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

רבינו גרשום

היה אביר... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

השושפון פרק ראשון כבא בתרא

או ידעו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

או ידעו במקום חוקה לא אמרין מה לי

לשקר ת"ש בחוקת שנתן עדי שיבאי ראה... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

לשקר ת"ש בחוקת שנתן עדי שיבאי ראה

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

עין משפט

מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

לעני רשי

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

רבינו גרשום

היה אביר... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

טובת ה"ב

מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

עין משפט

מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

לעני רשי

מאן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

רבינו גרשום

היה אביר... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

טובת ה"ב

מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

אם יש צורך... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו... מן עמיתו...

הוספה

משניות לר' לוי יצחק שניאורסון ע"ה

פרקי משניות על אזהרות שמו של רבי לוי-יצחק נ"ע,
בעל "יום ההילולא" - כ' מנחם-אב.

מסכת סוכה פרק ג / אות ל

של תרומה טמאה, פסול. ושל טהורה, לא ייטול; ואם נטל, כשר. של דמאי--בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. של מעשר שני בירושלים, לא ייטול; ואם נטל, כשר

ג, עלת חזזית על רובו, ניטלה פטומתו, ניקב, נקלף, נסדק, חסר כל שהוא--פסול; עלת חזזית על מיעוטו, ניטל עוקצו, ניקב ולא חסר כל שהוא--כשר. אתרוג הכושי, פסול. הירוק ככרתן--רבי מאיר מכשיר, ורבי יהודה פוסל.

ג, שיעור אתרוג קטן--רבי מאיר אומר, כאגוז; רבי יהודה אומר, כביצה. והגדול--כדי שיאחז שניים בידו אחת, דברי רבי יהודה; רבי יוסי אומר, אפילו בשתי ידיו

ג, אין אוגדין את הלולב אלא במינו, דברי רבי יהודה; רבי מאיר אומר, אפילו במשיחה. אמר רבי מאיר, מעשה באנשי ירושלים, שהיו אוגדין את לולביהן בגימונות של זהב. [ט] ובאיכן היו מנענעין: ב"הודו לה" (תהילים קיח, א; תהילים קיח, כט) תחילה וסוף, וב"אנא ה', הושיעה נא" (תהילים קיח, כה). כדברי בית הלל; בית שמאי אומרים, אף ב"אנא ה', הצליחה נא" (שם). אמר רבי עקיבה, צופה הייתי ברבן גמליאל וברבי יהושוע, שכל העם מטרפין את לולביהם,

ג, לולב הגזול והיבש, פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת, פסול. נקטם ראשו, נפרצו עליו--פסול; נפרדו עליו, כשר. רבי יהודה אומר, יאגדנו מלמעלן. וציני הר הברזל, כשרות. וכל לולב שיש בו שלושה טפחים, כדי לנענע בו--כשר

ג, הדס הגזול והיבש, פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת, פסול. נקטם ראשו, נפרצו עליו, או שהיו ענביו מרובות מעליו--פסול; ואם מיעטן, כשר. ואין ממעטין ביום טוב

ג, ערבה גזולה ויבשה, פסולה. של אשרה ושל עיר הנדחת, פסולה. נקטם ראשה, נפרצו עליה, והצפצפת--פסולה. כמושה, או שנשרו מקצת עליה, ושל בעל--כשרה.

ג, רבי ישמעאל אומר, שלושה הדסים ושתי ערבות ולולב אחד ואתרוג אחד--אפילו שניים קטומין, ואחד שאינו קטום; רבי טרפון אומר, אפילו שלושתן קטומין. רבי עקיבה אומר, כשם שלולב אחד ואתרוג אחד, כך הדס אחד וערבה אחת

ג, אתרוג הגזול והיבש, פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת, פסול. של ערלה, פסול.

ט,א ואלו הן הנשרפין--הבא על אישה ובתה, ובת כוהן; ויש בכלל אישה ובתה--בתו, ובת בתו, ובת בנו, בת אשתו, ובת בתה, ובת בנה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו. אלו הן הנהרגין--רוצח, ואנשי עיר הנידחת. רוצח שהכה את ריעהו, בין באבן בין באגרופ, כבש עליו בתוך המים או בתוך האור, ואינו יכול לעלות משם ומת--חייב; דחפו לתוך המים או לתוך האור, ויכול הוא לעלות משם ומת--פטור. שיסה בו את הכלב, שיסה בו את הנחש--פטור. השיך בו את הנחש--רבי יהודה מחייב, וחכמים פטורין. המכה את חברו בין באבן בין באגרופ, ואמדהו למיתה, והקל ממה שהיה, לאחר מכן הכביד ומת--רבי נחמיה פטור; וחכמים מחייבין, שרגליים לדבר.

ט,ב נתכוון להרוג את הבהמה, והרג את האדם, לנוכרי, והרג בן ישראל, לנפלים, והרג בן קיימה--פטור. נתכוון להכותו על מותניו, ולא היה בה כדי להמית על מותניו, והלכה לה על ליבו, והיה בה כדי להמית על ליבו, ומת, נתכוון להכותו על ליבו, והיה בה כדי להמית על ליבו, והלכה לה על מותניו, ולא היה בה כדי להמית על מותניו, ומת, נתכוון להרוג את הגדול, ולא היה בה כדי להמית את הגדול, והלכה לה על הקטן, והיה בה כדי להמית את הקטן, ומת, נתכוון להכות את הקטן, והיה בה כדי להמית את הקטן, והלכה לה על הגדול, ולא היה בה כדי להמית את הגדול, ומת--פטור. אבל נתכוון להכותו על מותניו, והיה בה כדי להמית על מותניו, והלכה לה על ליבו, ומת, נתכוון להכות את הגדול, והיה בה כדי להמית את הגדול, והלכה לה על הקטן, ומת--חייב. רבי שמעון אומר, אפילו נתכוון להרוג את זה, והרג את זה--פטור.

ט,ג רוצח שנתערב באחרים, כולם פטורים;

והם לא ניענעו אלא ב"אנא ה', הושיעה נא" בלבד. מי שבא בדרך, ולא היה בידו לולב--כשייכנס לביתו, ייטול על שולחנו. ואם לא נטל בשחרית--ייטול בין הערבים, שכל היום כשר ללולב. [י] מי שהיה עבד או אישה או קטן מקרין אותו, עונה אחריהם מה שהם אומרים; ותהי לו מארה. ואם היה גדול מקרא אותו, עונה אחריו הללו יה

ג,ט [יא] מקום שנהגו לכפול, יכפול; לפשוט, יפשוט. לברך אחריו, יברך. הכול כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחברו בשביעית--נותן לו אתרוג מתנה, שאינו רשאי ליקחו בשביעית

ג,י [יב] בראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש; ושיהא יום הנף, כולו אסור.

ג,יא [יג] יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת; וכל אחד ואחד מכיר את שלו, ונוטל--מפני שאמרו, אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג, בלולבו של חברו. ובשאר כל ימות החג, יוצא אדם ידי חובתו, בלולבו של חברו

ג,יב [יד] רבי יוסי אומר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת--שכח והוציא את הלולב לרשות הרבים--פטור, מפני שהוציאו ברשות. [טו] מקבלת אישה מיד בנה ומיד בעלה, ומחזרת למים בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת מחזירין, וביום טוב מוסיפין, ובמועד מחליפין. וכל קטן שיש בו דעת לנענע, חייב בלולב

מסכת סנהדרין פרק ט / אות ו

ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס--בעל הבית חייב, והעני פטור. פשט העני את ידו לפניו ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא--שניהם פטורין; פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס--שניהם פטורין.

א,ב לא יישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל; ולא ייכנס לא למרחץ, ולא לבורסקי, ולא לאכול, ולא לדון. ואם התחילו, אין מפסיקין; מפסיקין לקרית שמע, ואין מפסיקין לתפילה.

א,ג לא ייצא החייט במחטו סמוך לחשיכה, שמא ישכח וייצא; ולא הבלר בקולמוסו. ולא יפלה את כליו ולא יקרא, לאור הנר. באמת, החזן רואה מהיכן התינוקות קורין; אבל הוא לא יקרא. כיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עבירה. [ד] אלו מהלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גרון, כשעלו לבקרו. נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל; שמונה עשר דבר גזרו, בו ביום.

א,ד [ה] בית שמאי אומרין, אין שורין דיו סמנין וכרשינין, אלא כדי שיישורו מבעוד יום; ובית הלל מתירין.

א,ה [ו] בית שמאי אומרין, אין נותנין אונין של פשתן בתוך התנור, אלא כדי שיהבילו, ולא את הצמר ליורה, אלא כדי שיקלוט את העין; ובית הלל מתירין.

א,ו בית שמאי אומרין, אין פורסין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום; ובית הלל מתירין.

א,ז בית שמאי אומרין, אין מוכרין לנוכרי ולא טוענין עימו ולא מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב; ובית הלל מתירין.

רבי יהודה אומר, כונסין אותן לכיפה. כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה, יידונו בקלה: הנסקלין בנשרפין--רבי שמעון אומר, יידונו בסקילה, שהשריפה חמורה; וחכמים אומרין, יידונו בשריפה, שהסקילה חמורה. אמר להם רבי שמעון, אילו לא הייתה שריפה חמורה, לא נתנה לבת כוהן שזינת. אמרו לו, אילו לא הייתה סקילה חמורה, לא נתנה למגדף ולעובד עבודה זרה. הנהרגין בנחנקין--רבי שמעון אומר, בסיף; וחכמים אומרין, בחנק.

ט,ד מי שנתחייב שתי מיתות בית דין, יידון בחמורה. עבר עבירה שיש בה שתי מיתות, יידון בחמורה; רבי יוסי אומר, יידון בזיקה הראשונה שבאת עליו.

ט,ה מי שלקה ושנה בבית דין--כונסין אותו לכיפה, ומאכילין אותו שעורים עד שכרסו נבקעת. ההורג נפשות שלא בעדים--כונסין אותו לכיפה, ונותנין לו לחם צר ומים לחץ

ט,ו הגונב את הקסווה, והמקלל בקוסם, והבועל ארמית--קנאין פוגעין בהן. כוהן ששימש בטומאה--אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין, אלא פרחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה, ומוציאין את מוחו בגזרין. זר ששימש במקדש--רבי עקיבה אומר, בחנק; וחכמים אומרין, בידי שמיים

מסכת שבת פרק א / אות י

א,א יציאות השבת--שתיים שהן ארבע בפינים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד: העני עומד בחוץ ובעל הבית בפינים--פשט העני את ידו לפניו ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא--העני חייב, ובעל הבית פטור; פשט בעל הבית את ידו לחוץ

ט,ג שתת מהן בהמה או חיה, פסולין. כל העופות, פוסלין--חוץ מן היונה, מפני שהיא מוצצת. כל השרצים, אינן פוסלין--חוץ מן החולדה, מפני שהיא מלקה. רבן גמליאל אומר, אף הנחש, מפני שהוא מקיא; רבי אליעזר אומר, אף העכבר.

ט,ד החושב על מי חטאת לשתות--רבי אליעזר אומר, פסל; רבי יהושע אומר, כשיטה. אמר רבי יוסי, במה דברים אמורים, במים שאינן מקודשין. אבל במים מקודשין--רבי אליעזר אומר, כשיטה; רבי יהושע אומר, כשישתה. ואם גירגר, כשר.

ט,ה מי חטאת שנפסלו--לא יגבלם בטיט, שלא יעשם תקלה לאחרים; רבי יהודה אומר, בטלו. פרה ששתת מי חטאת, בשרה טמא מעת לעת; רבי יהודה אומר, בטלו במעיה.

ט,ו מי חטאת, ואפר חטאת--לא יעבירם בנהר ובספינה, ולא ישיטם על פני המים, ולא יעמוד בצד זה ויזרקם לצד אחר; אבל עובר הוא במים עד צווארו. עובר הוא הטהור לחטאת, ובידו כלי ריקן הטהור לחטאת, במים שאינן מקודשין.

ט,ז אפר כשר שנתערב באפר מקלה--הולכין אחר הרוב ליטמא, ואין מקדשין בו; רבי אליעזר אומר, מקדשין בכולו.

ט,ח מי חטאת שנפסלו--מטמאין את הטהור לתרומה, בידי ובגופו; והטהור לחטאת, לא בידי ולא בגופו. נטמאו--מטמאין את הטהור לתרומה בידי, ובגופו; והטהור לחטאת--בידי, אבל לא בגופו.

ט,ט אפר כשר שנתנו על גבי המים שאינן ראויין לקדש--מטמאין את הטהור לתרומה, בידי ובגופו; והטהור לחטאת, לא בידי ולא בגופו

א,ח בית שמאי אומרים, אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נוכרי, אלא כדי שייעשו מבעוד יום; ובכולן בית הלל מתירין עם השמש

א, ט אמר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שנותנין כלי לבן שלהם לכובס נוכרי, שלושת ימים קודם לשבת. ושויין אלו ואלו, שטוענין בקורת בית הבד, ובעיגולי הגת.

א,י אין צולין בשר ובצל וביצה, אלא כדי שייצולו. אין נותנין את הפת בתנור עם חשיכה, ולא חררה על גבי הגחלים, אלא כדי שיקרמו פניה; רבי אליעזר אומר, כדי שיקרום התחתון שלה.

א,יא משלשלין את הפסח לתנור עם חשיכה. ומחזיין את האור במדורת בית המוקד; ובגבולין, כדי שייצת האור ברובן. רבי יהודה אומר, אף בפחמין כל שהוא

מסכת פרה פרק ט / אות צ

ט,א צלוחית שנפל לתוכה מים כל שהן--רבי אליעזר אומר, יזה שתי הזאות; וחכמים פוסלין. ירד לתוכה טל--רבי אליעזר אומר, יניחנה בחמה, והטל עולה; וחכמים פוסלין. נפל לתוכה משקין, ומי פירות--יערה, וצריך לנגב; דיו, קומוס, וקלקנתוס. וכל דבר שהוא רושם--יערה, ואינו צריך לנגב.

ט,ב נפל לתוכה שקצים ורמשים ונתבקעו, או שנשתנו מראיהן--פסולין; חפושית--בין כך ובין כך--פוסלת, מפני שהיא כשפופרת. רבי שמעון ורבי אליעזר בן יעקב אומרים, הדירה והכינה שבתבואה--כשרין, מפני שאין בהן ליחה.

מסכת שבת פרק כב / אות ח

כבא, חבית שנשברה--מצילין ממנה, מזון שלוש סעודות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם: ובלבד שלא יספוג. אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין; יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאוכלין, היוצא מהן מותר; ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שריסקן מערב שבת--יצאו מעצמן, אסורין; רבי אלעזר מתיר.

כב, כל שבא בחמין מלפני השבת, שורין אותו בחמין בשבת; וכל שלא בא בחמין מלפני השבת, מדיחין אותו בחמין בשבת--חוץ מן המליח הישן וקוליים האספגן, שהדחתן היא גמר מלאכתן.

כבג, שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוון לעשותה כלי. אין נוקבין מגופה של חבית, דברי רבי יהודה; ורבי יוסי מתיר. לא ייקבנה מצידה. אם הייתה נקובה--לא ייתן עליה שעווה, מפני שהוא ממרח; אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב; ואמר, חושש אני לו מחטאת.

כבד, נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שייצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שייחמו. מי שנשרו כליו בדרך, מהלך בהן ואינו חושש; הגיע לחצר החיצונה--שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם.

כבה, הרוחץ במערה או במי טבריה--מסתפג אפילו בעשר לונטיית, ולא יביאם בידו; אבל עשרה בני אדם מסתפגין בלונטית אחת, פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידם.

כבו, סכין ומתמשין, אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין בפילומה, ואין עושין

אפיקטפזיון בשבת. אין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו או רגלו, לא יטרפם בצונן; אבל רוחץ כדרכו, ואם נתרפא, נתרפא.

מסכת נדרים פרק ח / אות ק

חא, קונם יין שאיני טועם היום, אין אסור אלא עד שתחשך. שבת זו--אסור בכל השבת, ושבת לשעבר. חודש זה--אסור בכל החודש, וראש החודש להבא. שנה זו--אסור בכל השנה, וראש השנה לעתיד לבוא. שבוע זה--אסור בכל השבוע, והשביעית לשעבר. אם אמר יום אחד, ושבת אחת, וחודש אחד, ושנה אחת, שבוע אחד--אסור מיום ליום.

חב, עד הפסח, אסור עד שיגיע; עד שיהא, אסור עד שייצא. עד פני הפסח, רבי מאיר אומר, אסור עד שיגיע; רבי יוסי אומר, אסור עד שייצא. [ג] עד הקציר, עד הבציר, עד המסיק--אין אסור אלא עד שיגיע. זה הכלל: כל שזמנו קבוע, ואמר עד שיגיע--אסור עד שיגיע; עד שיהא, אסור עד שייצא. וכל שאין זמנו קבוע--בין שאמר עד שיהא, בין שאמר עד שיגיע--אין אסור אלא עד שיגיע.

חג, [ד] עד הקיץ, עד שיהא הקיץ--עד שיתחילו העם להכניס כללות; עד שיעבור הקיץ, עד שיכפלו המקציעות. עד הקציר--עד שיתחילו העם לקצור קציר חטים, ולא קציר שעורים. הכול לפי מקום נדרו--אם היה בהר, כהר; אם היה בבקעה, כבקעה. [ה] עד הגשמים, עד שיהיו הגשמים--עד שתדד רביעה שנייה; רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד שתגיע זמנה של רביעה. עד שיפסקו גשמים, עד שייצא ניסן כולו, דברי רבי מאיר; רבי יהודה אומר, עד שיעבור הפסח.

חיטים ושתי חבייות של יין--הרי זה יכול להפך את נדרו שלא על פי חכם, ויאמר לו, כלום אמרת לי אלא מפני כבודי, וזה הוא כבודי. וכן האומר לחברו קונם שאת נהנה לי, אם אין אתה נותן לבני כור אחד של חיטים ושתי חבייות של יין--רבי מאיר אומר, אסור עד שייתן; וחכמים אומרים, אף זה יכול להפך את נדרו שלא על פי חכם, ויאמר לו, הרי אני כאילו נתקבלתי. היו מסרבין בו לשאת את בת אחותו, אמר קונם שהיא נהנית לי לעולם, וכן המגרש את אשתו, אמר קונם אשתי נהנית לי לעולם--הרי אלו מותרות להנות לו, שלא נתכוון זה אלא לשם אישות. היה מסרב בחברו שיאכל אצלו, אמר קונם לביתך שאיני נכנס, וטיפת צונין שאיני טועם לך--מותר ליכנס לביתו ולשתות צונין, שלא נתכוון זה אלא לשום אכילה ושתייה'

ח,ד קונם יין שאיני טועם השנה, ונתעברה השנה--אסור בה ובעיבורה. עד ראש אדר, עד ראש אדר הראשון. עד סוף אדר, עד סוף אדר השני. רבי יהודה אומר, אמר קונם יין שאיני טועם עד שיהא הפסח--אינו אסור, אלא עד לילי הפסח, שלא נתכוון זה, אלא עד שעה שדרך בני אדם לשתות יין. [ו] אמר קונם בשר שאיני טועם עד שיהא צום--אינו אסור, אלא עד לילי הצום, שלא נתכוון זה, אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכול בשר. רבי יוסי בנו אומר, אמר קונם שום שאיני טועם עד שתהא שבת--אין אסור, אלא עד לילי שבת, שלא נתכוון זה, אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכול שום.

ח,ה [ז] האומר לחברו קונם שאיני נהנה לך, אם אין אתה בא ונוטל לבניך כור אחד של

דיווח שעות הלימוד

כדי לקבל מלגה כפי התקנון יש לציין ולמלא את הדיווח של שעות הלימוד, יש לציין בצורה מפורטת, את העניין בחסידות אותו למדת (פרק תניא, מאמר מסוים, שיחה וכדו'), וכמו"כ בנגלה, איזה ענין (גמרא, שולחן ערוך, מדרש וכדו') ומאיזה שעה עד איזה שעה (וכפי שהוזכר בתקנון - אין חובה ללמוד 45 דק' ברצף).

יום רביעי ח' מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום חמישי ט' מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שישי י' מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

שבת קודש י"א מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום ראשון י"ב מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שני י"ג מנחם אב

לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שלישי י"ד מנחם אב

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום רביעי ט"ו מנחם אב

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום חמישי ט"ז מנחם אב

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משעה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שישי ל"ז מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

שבת קודש ח"י מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום ראשון ל"ט מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שני כ' מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

יום שלישי כ"א מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

יום רביעי כ"ב מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד גולה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

יום חמישי כ"ג מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום שישי כ"ד מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

שבת קודש כ"ה מנחם אב

לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד חסידות:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
לימוד נגלה:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ נגלה

יום ראשון כ"ו מנחם אב

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

יום שני כ"ז מנחם אב

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

יום שלישי כ"ח מנחם אב

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד חסידות:

למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:
למדתי:	משענה:	עד שעה:	סה"כ:

לימוד גולה:

סה"כ למדתי _____ חסידות | סה"כ למדתי _____ גולה

התקנון

בעמדתנו בימי 'בין המצרים' - ימים בהם תבע הרבי לחיות עם הגאולה באופן מיוחד ע"י לימוד ענייני בית המקדש וכו', זהו הזמן המתאים לכל תמים לקבל על עצמו בתוקף, לנצל את ימי 'בין הזמנים' בהנהגה יום יומית של יראת שמים, וקביעות עתים לתורה בכל יום ממש! - כפי הראוי ל'תמים' 'בן של הרבי'.
בהמשך להצלחה הגדולה של המבצע בשנים האחרונות, יוצא שוב 'ועד תלמידי התמימים העולמי' בשיתוף עם הנהלות 'שיבות תות' ל'בארה"ק במבצע תורה' לימי בין הזמנים חודש מנחם אב.

והשנה, חידוש מיוחד! התלמידים המצטיינים במבצע ונוסעים לרבי לחודש תשרי, יקבלו תוספת של 20% במלגה כדי להשתתף בעלות הרישום לאירוח בחודש תשרי בחצרות קדשנו.

פרטי המבצע

אנא! הקדש מזמנך וקרא את התקנון בעיון הראוי!

- **תלמיד שנרשם למבצע יקבל את חוברת המבצע.**
תוכן החוברת: קונטרס העבודה פרק ב' עם פל' חסידות מבוארת • גמרא - דפים הראשונים במס' בבא בתרא [עד המשנה בדף ז' ע"ב] • תקנון המבצע • דו"ח למילוי שעות הלימוד.
- **שים לב! ניתן לדווח ע"י חוברת המבצע בלבד.**
את החוברת יש להחזיר לנציג בישיבה עד יום ראשון ג' אלול! (דו"ח שיוגש מאוחר - לא יקבל מלגה) בנוסף! יש למלא דוח נוסף לרבי [כמובן עם כובע וחליפה], מסודר ומכובד, [העתק מהדוח שבוברת].
- **במשך ימי בין הזמנים יש ללמוד בכל יום 45 דק' נגלה 45 דק' חסידות (לכה"פ).**
(אין חובה ללמוד את ה 45 דק' ברצף)
- **ניתנת הרשות לתלמידים ללמוד מה שליבם חפץ**
(מלבד השיעורים היומיים - חת"ת רמב"ם וענייני משיח וגאולה, אותם אין ללמוד בשעות אלו).
- **זמן המבצע:** ייום רביעי ח' מנחם אב - יום רביעי כ"ט מנחם אב = סה"כ 22 ימים.
- **ההרשמה מראש חובה!** בתשלום סמלי של 15 ₪. [ניתן לרכוש גם את הקובץ המיוחד 'תמים במעשיו' בתוספת 10 ₪].

פרטי קבלת המלגה:

- חלק א:**

שער כניסה - משימות יומיות בסיסיות, משימות אלו נעשות כעבודת ה' פנימית - ללא קבלת מלגה. יש למלאות ב'דוח האישי' בכל יום במשך ימי בין הזמנים, את המשימות שביצעת.
כדי לקבל מלגה צריך למלאות [70% = ז.א.] 86 משימות מתוך 124 לכה"פ.
- חלק ב:**

לימוד תורה בכל יום - 45 דקות נגלה 45 דקות חסידות (לכה"פ).
**כדי לקבל מלגה צריך לכה"פ מתוך 44 יחידות לימוד צריך 22 יחידות
22 יחידות = 80 ₪ | 32 יחידות = 130 ₪ | 40 יחידות = 200 ₪**
- חלק ג:**

מבחן יומי - ע"י הטלפון על השיעורים היומיים חת"ת רמב"ם והיום יום במערכת הטלפונית של המבצע 08-6830010
סה"כ לכל ימי המבצע 100 ₪. [כל יום - יחידה נפרדת]
- חלק ד:**

הצלחה במבחן על:
1. החומר לימוד שבקובץ [חסידות ונגלה].
2. קובץ המיוחד 'תמים במעשיו'.
המבחן יתקיים ביום חמישי ל' מנחם אב בהיכלי הישיבות.
הצלחה במבחן מעל 80% - מלגה בסך 80 ₪
הצלחה במבחן מעל 90% - מלגה בסך 110 ₪

סה"כ ניתן לקבל מלגה בסך 410 ₪!
תלמיד שמעוניין לקבל את המלגה עבור השתתפות בעלות הרישום לאירוח בחודש תשרי - יקבל תוספת של 20% = 500 ₪

טבלת מעקב אישית

לכבוד כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

שם ומשפחה: _____ שם האם: _____ ישיבה: _____ שיעור: _____

תאריך	ק"ט בזמנה	15 דק' חסידות	תפילת שחרית	שיעורים יומיים	לימוד משוג"א	לימוד חסידות	לימוד נגלה
ח' אב							
ט' אב							
י' אב							
י"א אב							
י"ב אב							
י"ג אב							
י"ד אב							
ט"ו אב							
ט"ז אב							
י"ז אב							
י"ח אב							
י"ט אב							
כ' אב							
כ"א אב							
כ"ב אב							
כ"ג אב							
כ"ד אב							
כ"ה אב							
כ"ו אב							
כ"ז אב							
כ"ח אב							

קריאת שמע: קריאת שמע בזמנה עם כובע וחליפה.

חסידות בוקר: לימוד חסידות לפני התפלה 15 דקות לכל הפחות.

[15 דק' אלו יכולים להצטרף ל 45 דק' חסידות ביום]

תפילה: הקפדה על התחלה עם המניין ומשך כל התפלה כראוי ובמניין [ללא דיבורים] - שחרית, מנחה, מעריב.

שיעורים הקבועים: לימוד חת"ת, רמב"ם והיום יום. ולהשתדל ללומדם קודם השקיעה

משיח וגאולה: לימוד עניני הגאולה 10 דקות לכל הפחות.

משימות שבועיות

	יציאה למבצעים ביום שישי	רשימת המשימות לשבוע פ' ואתחנן
	עזרה בבית בערב שבת / בשבת, לפי בקשת ההורים כ 45 דק' [לכה"פ]	
	אמירת שמו"ת לפ' ואתחנן	
	חזרת שיחה בסעודת שבת	

	יציאה למבצעים ביום שישי	רשימת המשימות לשבוע פ' עקב
	עזרה בבית בערב שבת / בשבת, לפי בקשת ההורים כ 45 דק' [לכה"פ]	
	אמירת שמו"ת לפ' עקב	
	חזרת שיחה בסעודת שבת	

	למדתי 7 פרקי משניות [בכ"ף אב] המתחילות באותיות 'לוי יצחק'	רשימת המשימות לשבוע פ' ראה
	יציאה למבצעים ביום שישי	
	עזרה בבית בערב שבת / בשבת, לפי בקשת ההורים כ 45 דק' [לכה"פ]	
	אמירת שמו"ת לפ' ראה	
	אמירת כל התהלים בשבת בבוקר	
	חזרת שיחה בסעודת שבת	